

ДНЕВНИКЪ 77.

(СТЕНОГРАФИЧЕСКИЙ)

Засѣданіе на 28 Юний 1883 год., отворено въ 9¹/₂ часа прѣдъ пладнѣ, подѣ прѣдсѣдателството на Д-ра Янкулова.

Присѣтствующи членове 7 отсѣтствующи съ отпущъ К. Величковъ, Ив. Ст. Гешовъ, безъ отпущъ Д ръ Чомаковъ.

Прѣдсѣд. (звъни): Засѣданието се отваря. На дн. р. имаи Публич.-Адм. Правилникъ за наказателното сждопроизводство.

Чл. 272. Слѣдъ заключеніята на прокурора дава се думата на обвиняемий или на неговий защитникъ за да прѣдстави защитата. Той може въ рѣчѣта си да опровергава всичко, което прокурорътъ или частний обвинитель и гражданската страна сж казвали, и особенно да напомни всичко, което отъ доказателственното сждо-производство е било открито въ негова полза.

Чл. 273 Прокурорътъ, частний тжжитель и гражданската страна иматъ право да отговарятъ на рѣчѣта на обвиняемий. Нъ този послѣдний или защитникътъ му иматъ всекога най-послѣдната дума. Когато защитникъ е говорилъ за обвиняемий, тогава сждилището, прѣди да се оттегли на съвѣщание за да издаде своето рѣ-шение, трѣбва винаги да попита и обвиняемий, има ли той самъ да каже или при-бавя още нѣщо въ своя защита.

Чл. 274. Когато обвиняемий неразбира нито единъ отъ мѣстнитѣ официални язици, или ако е глухъ, трѣбва да му се прѣведжтъ отъ заключителнитѣ прѣния поне прѣдложенията на прокурорътъ, на частний тжжитель, на гражданската страна и на защитникътъ.

ГЛАВА V.

Послѣдне съвѣщание и рѣшение на сждилището.

Чл. 275. Слѣдъ като каже обвиняемий своитѣ послѣдний думи, сждилището се оттегля на съвѣщание, въ което никой другъ освенъ сждитѣ и секретаря не може да присѣтствува. На членовѣта на сждилището не е дозволено да се отдале-ватъ отъ съвѣщателното мѣсто. Съвѣщанието и произнасянието на присждата не може да бжде прѣкъснато или отложено, освѣнъ въ случай на непреодолимо прѣпятствие, за което трѣбва публично да се съобщи въ засѣдателната сала и да се забѣлѣжи въ протоколътъ.

Чл. 276. Прѣди всичко сждилището е длъжно да констатира дѣйствителната истина въ наказателното дѣяние, за което обвиняемий е обвиненъ, като взема въ

внимание само това, което е излязло от резултатът на публичното заседание. Писма и книжа могат послужат за доказателствени средства само ако тии са били прочетени въ публичното заседание.

Чл. 277. Частните доказателствени средства трябва внимателно да се испитат не само всяко отделно, но и въ отношение на вътрешната свързка помежду имъ и спорѣдъ това да се оцѣнява тяхната доказателствена сила и достоверность. Трѣбува строго да се избѣгва всякой прѣдрасѣдѣкъ и всяко прѣдубѣждение въ полза на обвиняемий или противъ него.

Чл. 278. Достоверността на свидѣтелскитѣ показания се оцѣнява отъ съдилището по неговото собствено убѣждение. Нѣ показанията на свидѣтелитѣ могатъ служи за доказателствени средства само тогава, когато не са по нѣкой важни причини подозрителни, или ако иматъ за прѣдмѣтъ събитие, което свидѣтелитѣ непосредствено са узнали сами съ собственитѣ си чувства.

Показанията, които свидѣтелитѣ даватъ по заключения, или като казватъ да са ги узнали отъ други лица, могатъ да се считатъ най много за прости оподозрѣвающа обстоятелства.

Чл. 279. На прости оподозрѣвающа обстоятелства безъ прями доказателствени средства съдилището може се основа само тогава, когато въ доказателственото производство са прѣдставени нѣколко такива важни обстоятелства, които произлизатъ отъ нѣкое дѣло или събитие, станало прѣди извършването на наказателното дѣяние, и същевременно и отъ послѣдното и които, като се сравнятъ помежду си, не си противорѣчатъ едно на друго, а се съгласяватъ напълно съ доказанитѣ обстоятелства по единъ такъвъ начинъ, щото съдилището придобива съвършенно увѣреніе за виновността на обвиняемия.

Чл. 280. Когато има само прѣдположения (presuntios) основани на прости оподозрѣвающа обстоятелства които не привождатъ къмъ доказване виновността на обвиняемий споредъ прѣдидущий членъ, тогава съдилището може оцѣни тия прѣдположения само въ полза на обвиняемий, нѣ никога не бива да ги приема за допълнение и подкрѣпление на нѣкои недостатѣчни сами по себе доказателствени средства противъ обвиняемий.

Чл. 281. Обвиняемия никога не бива да се осѣжда за прѣдстѣпление въ което не е билъ обвиненъ. Нѣ ако съдилището признае, че дѣлото, което е прѣдмѣтъ за обвинение, само по себе или въ съединение съ новооткрити въ публичното заседание обстоятелства, съставлява друго прѣстѣпление, а не онова, което е било показано въ обвинителний актъ, тогава съдилището произнася своето рѣшение, безъ да се ограничава въ окачествяването което е дадено на дѣлото въ обвинителний актъ, безъ да може обаче да приложи нѣкое по-строга наказание отъ онова, което прѣдвизда обвинителний актъ.

Чл. 282. Ако прокурорътъ, по слѣдствие на доказателственото производство повдигне противъ обвиняемий по-тежко обвинение за същото дѣяние, съдилището е длѣжно въ буличното заседание да съобщи това изрично на обвиняемий, за да му даде възможность да се защитава. Ако обвиняемий обяви, че не е приготвенъ да се защитава и поиска отлагание на заседанието, това отлагание трѣбва да стане.

Чл. 283. Ако обвинителът въ време на заседанието распространи обвинението още и на други наказателни дѣяния, освѣнъ ония които обвинителния актъ съдържава, тогава, ако се съгласи обвиняемия таквъзъ устно обвинение може да стане прѣдмѣтъ за разгѣждане въ сѣщото заседание и рѣшението може да се произнесе и върху ония наказателни дѣяния, които не се обематъ въ обвинителния актъ. Нѣ ако обвиняемия не се съгласи на това пѣщо, или ако това не може да стане по други важни причини, то рѣшението се ограничава само върху първоначалния прѣдмѣтъ на обвинителния актъ. Въ таквъ случай запазва се правото на обвинителъ да прѣслѣдва самостоятелно обвиняемия за другитѣ нови обвинения, или може да се отложи публичното заседание, щото за всички наказателни дѣла, въ които подсѣдимия се обвинява, да се издаде едно рѣшение въ друго публично заседание, слѣдъ като се извърши прѣдварителното сѣдопроизводство по поводъ на новото обвинение. Противъ таково постановление на сѣдилището нѣма никакво правно срѣдство.

Т. Кесяковъ: Какъ е възможно, щото обвиняемия да се обвинява по единъ членъ, а да се осѣди по другъ.

Прѣдсѣд.: При разгѣждането на дѣлото сѣдилището може да узнае друго престѣпление или погрѣшка по голѣма отъ оная за която се обвинява човѣкътъ, тогава сѣдилището дава по другъ характеръ на престѣплението.

К. Калчевъ: За окачествуване на престѣплението има много стѣпени, макаръ че все сѣщото престѣпление да се наказва. Така напримѣръ за нападение чрезъ печата има разни начини: чрезъ дифамация и др. Прокурорътъ обвинява за дифамация, а сѣдилището може да констатира, че нападанието не е станало чрезъ дифамация, но по другъ начинъ, по слабо. Тѣй може да се тълкува членътъ.

Т. Кесяковъ: Има такъва случаи, за каквито говори г. Калчевъ. Има обаче и други. Човѣкъ стѣва да извърши единъ обиръ. Нѣ въ това време неволно причинява пожаръ, въ който изгаря човѣкъ. Прокурорътъ може да обвинява за обира пожара или за изгарянето на човѣка. Сѣдилището какъ може да измѣни обвинението и да не осѣди прѣдстѣпникътъ повече или по малко отъ колкото се прѣдвижда въ обвинителния актъ? Кражбата приема наказание за 3—4 години. Пжирътъ съ изгарянето на човѣка повече — какъ ще стане сравнение?

Д. Юрковъ: Другъ членъ отъ закона се приема за такъва случаи, както напр. въ изслѣдванието или въ заседанието на сѣдилището, ако се обвинява човѣкъ за кражба, а излѣзе че направилъ и убийство. Тогава се прѣдвижда построго наказание, а на обвиняемия се казва въ заседанието ако иска да се защитава противъ едното или противъ другото обвинение. Единъ човѣкъ се обвинява за кражба съ тежко наказание, сѣдилището влиза въ свѣщаніе, доказва се че обвиняемия нѣмалъ оружје, ненаправилъ насилие остава прочее да се докажатъ още двѣ обстоятелства, споредъ които може обвиняемия да бѣде по леко наказанъ. Кражбата може да се накаже споредъ 222 чл., който предвижда полеко наказание. Може да види сѣдилището и да приеме, че кражбата не е отъ квалификация, но проста и наказанието става споредъ 230 чл. Тукъ е за рода на престѣплението „кражба“ и когато тя се квалифицира, тогава наказанието предвидено отъ обвинителния актъ, но пакъ всѣки пжтъ наказанието става за кражба и не съ членъ за голѣмо наказание отъ оня прѣдвиденъ въ обвинителния актъ. Има престѣпление за

раняване, казва въ обвинителния актъ че е убийство. Констатира се че то е неволно, прѣдизвикано отъ друго обстоятелство, напр. ударенъ отъ немарение къмъ раната направилъ я смъртоносна. Споредъ туй наказанието се измѣнява, по максимумътъ на наказанието не трѣба да превишава отколкото е въ обвинителния актъ. Това е тълкуванието на члена. (Приема се).

Чл. 284. Когато обвиняемий, прогивъ когото е издадено наказателно рѣшение, се признае за виновенъ въ друго наказателно дѣяние, извършено прѣди първото рѣшение, тогава въ опрѣлението на наказанието за новооткритото дѣло трѣбува да се обърща внимание и върху онова наказание, което е било наложено на обвиняемий съ по първото рѣшение, и то по такъвъ начинъ, щото никога да се не надминува за двѣтъ наказания заедно максимумътъ на наказанието прѣдвидено отъ законътъ за по-тежкото наказателно дѣяние.

Чл. 285. Рѣшението, съ което се свършва публичното засѣдание съдържава или оневинението на обвиняемий или осжжданието му или прѣкрятване на сждопроизводството. Спиране или прѣкрятване на сждопроизводството става въ слѣдующитѣ случаи:

1-о Когато се признае, че обвинителния актъ е билъ даденъ и съставенъ противъ прѣдписанитѣ отъ законътъ форми; 2-о Когато частний тжжителъ въ наказателното дѣяние, което само по негово искание трѣба да се прѣслѣдва, или субсидиарний тжжителъ (в. чл. 209) сж оттеглили своето обвинение въ врѣме на засѣданието; 3-о Когато въ наказателни дѣяния, които само по искание на уврѣденото лице могатъ да се прѣслѣдватъ, не съществува таково искание.

Чл. 286. Рѣшението не трѣба да прави разлика, да ли обвиняемий е признатъ за невиненъ или само по недостатъкъ на доказателства е свободенъ. Ако обвиняемий не се осжжда, всякога трѣба да се издаде рѣшение, съ което се оневинява, безъ да се прави разлика: да ли сждилището счита дѣлото, което е прѣдмѣтъ на обвинението, спорѣдъ законътъ не подлѣжи на наказание; да ли характерътъ на дѣлото не е съвсѣмъ опрѣдѣленъ и удостовѣренъ; да ли не може да се счита за доказано, че обвиняемий дѣйствително е извършилъ дѣлото, въ което се обвинява, и най-послѣ дали съществуватъ обстоятелства, спорѣдъ които се изключаватъ наказанието или по-нататъшното прѣслѣдване.

Чл. 287. Въ ако обвиняемий е осжденъ, рѣшението трѣба да съдържава: въ какво дѣяние обвиняемий е признатъ за виновенъ, какво прѣстѣпление споредъ произведенитѣ доказателства е той направилъ, на какво наказание се осжжда, и най-послѣ постановление за гражданското обезщетение и сждебнитѣ разноси. Освѣнъ това въ рѣшението трѣба да се спомене, да ли се считатъ за доказани обстоятелствата, които изняватъ, намаляватъ или увеличаватъ наказанието, съгласно съ прѣдписанията на законътъ, ако въ публичното засѣдание нѣкоя отъ странитѣ е утвърждавала че има подобни обстоятелства, и най-послѣ да се кажатъ и ония обстоятелства, които сж били рѣшающи въ опрѣдѣлението на наказанието.

Чл. 288. Когато обвиняемий се осжди само на парично наказание или въ свѣрка съ друго наказание, въ рѣшението трѣба да се опрѣдѣли за колко врѣме осжденъ ще бѣде затворенъ въ случай, че не може да исплати паричното наказа-

ние. Ако това изрично не се спомене въ рѣшението, то отпослѣ паричното наказание не може да се измѣни на друго наказание и ще се изпълни само по гражданскій начинъ.

Чл. 289. Когато сѣдилището въ продължение на засѣданието прави съвѣщания за нѣкои спорни въпроси, или когато слѣдъ сключването на засѣданието се съвѣщава за рѣшението, прѣдсѣдателятъ, слѣдъ като се свърши разискването, пита гласоподавающитѣ сѣдии за тѣхно мнѣние, като захваща отъ най-старий по служба, а той самъ най-послѣ си дава мнѣнието. Слѣдъ като се свърши съвѣщанието, по сѣдѣщій начинъ става и окончателното гласоподаване, въ което се изискува абсолютно вишегласие.

Чл. 290. Като се опрѣдѣли сжщественната частъ на рѣшението, прѣдсѣдателятъ нареджа кой отъ присѣтствующитѣ сѣдии ще състави въ пълна форма рѣшението, което трѣбва да бѣде приготвено най-много въ петодневенъ срокъ.

Чл. 291. Подиръ свършването на публичното засѣдание ще се написва за всѣкое съвѣщание особенъ протоколъ, въ който се помѣщаватъ и рѣшенията на ония спорни въпроси, които сж се били появили въ продължение на засѣданието и за които спорни въпроси сж били направени прѣдложения и забѣлѣжени въ протоколътъ на публичното засѣдание. При всѣкой подобенъ въпросъ трѣбва да се забѣлѣжи изказаното върху него мнѣние и рѣшението му. Послѣ ще се изложи съвѣщанието и гласоподаването върху главний прѣдмѣтъ на засѣданието заедно съ неговото рѣшение, и то по такъвъ начинъ, щото ясно и опрѣдѣлено да се покажатъ мнѣнията на всѣкиго отъ гласоподавшитѣ членове заедно съ мотивитѣ, съ които сж подкрѣпили мнѣнията си, най-послѣ да се запише и рѣшението, като се каже какъ е броено вишегласието и върху кого отъ гласоподавшитѣ членове е възложено било да изработи рѣшението.

Чл. 292. Като се свърши съвѣщанието и като се опрѣдѣли рѣшението, тогава това рѣшение се произнася заедно съ главнитѣ мотиви, като се прочетатъ сжщеврѣменно и приложенитѣ членове отъ законътъ. Това произнасяние става отъ прѣдсѣдателятъ въ публичното засѣдание. Ако обвиняемий не присѣтствува при произнасянието на рѣшението, той може да се доведе или рѣшението да му се съобщи устно отъ опрѣдѣлений за това сѣдия или пъкъ само въ прѣписъ да му се испрати.

Чл. 293. Сѣдията, който е билъ натоваренъ да състави рѣшението, ще го прочете въ съвѣщателно засѣдание на сѣдилището, и ще го подпишатъ всички сѣдии които сж засѣдали въ това дѣло, както и секретарьтъ. Когато нѣкой отъ сѣдитѣ не може да подпише, то прѣдсѣдателятъ подъ рѣшението забѣлѣжва причината на неподписването, а въ отсъствието на прѣдсѣдателятъ това ще направи най-сатрий отъ засѣдающитѣ сѣдии.

Чл. 294. Колкото екземпляри се изискватъ отъ рѣшението ще бѣдѣтъ подписани отъ сѣдилищний секретарь, който е отговоренъ за вѣрността имъ съ първообразното, и снабдени съ сѣдилищний печатъ.

Чл. 295. По единъ екземпляръ отъ рѣшението трѣбва да се съобщи на странитѣ най-късно въ продължение на петнадесѣтъ дни, отъ когато то е било произнесено въ публично засѣдание. Въ случай че това не би било възможно, по причина на обширността на рѣшението или че трѣбва по-вече екземпляри да се приготвятъ,

тогазъ трѣбва да се направятъ само извлѣченія отъ цѣлото рѣшение и то по такъвъ начинъ, щото за сѣкой участвуващъ да се приготви отдѣлно извлѣчение, и да обѣма точно само оная часть отъ рѣшението, която се касае до него, заедно съ всичкитѣ други успорѣдни постановления. (Приема се).

Т. Кесяковъ: (Чете) „Когато нѣкой отъ сждитѣ не може да подпише, то прѣдсѣдателятъ забѣлѣзва подъ рѣшението причината на неподписването, а въ отсъствието на прѣдсѣдателя това ще направи най-стария отъ засѣдающитѣ сждии“. Ако допуснемъ такъво нѣщо да се практикува ще ставатъ много злоупотрѣбления. Необходимо е да се задължи всѣки който присѣдствува на засѣданието да подписва рѣшението.

Д. Юруковъ: Това е послѣ когато се приготви и подписва рѣшението. Днесъ се рѣши едно дѣло, състави се резолюция подписва се заедно съ протокола и патоваря се единъ членъ да приготви рѣшението. До дѣто се приготви рѣшението може би да минатъ 5—6 дни, а до тогава, случва се, че умира единъ отъ членоветѣ или се ампутирова ржката му, или пакъ бже повиканъ на друго мѣсто, та неможе да подпише рѣшението, а и неможатъ го чака. Въ такъвъ случай другъ подписва за него.

Т. Кесяковъ: Трѣбва да се забѣлѣжи, че това подписване на отсътствующия става на основание резолюцията, която отъ всички се подписва още въ засѣданието.

Д. Стамбуловъ: Това само по себе се разбира. Резолюцията се подписва отъ всички и тъй се чете.

Т. Кесяковъ: Тука въ другия по горенъ членъ не се казва, че рѣшението и резолюцията ще бждатъ подписани, а само за протокола. Като не се поменува изрично, че трѣбва резолюцията да се подписва може да ставатъ упушения. Единъ новъ сждия, не опитенъ въ рѣда, като не намира нийдѣ да се казва че резолюцията трѣбва да се подписва ще занемарва подписването ѝ. За това трѣбваше да се помени че резолюцията се подписва.

К. Калчовъ: Въ 3-то гласуване на правилника можете да прѣдложите.

Чл. 296. Незабѣжно е тия извлѣченія да бждатъ съобщени неврѣменно въ опредѣлений срокъ отъ 15 дни, съ забѣлѣжка, че срокътъ за въззивъ захваща отъ денятъ на това съобщение; нѣ странитѣ могатъ въ канцеларията на сждилището да прочетатъ цѣлото рѣшение или да си взематъ отъ него и прѣписъ.

Чл. 297. Когато стане нѣкоя погрѣшка въ писанието или въ исчислението, или когато има нѣкой недостатъкъ въ формата само, който противорѣчи на истинния смисълъ на рѣшението, а тъй сжщо пропусциания, които сж извършени само по невнимание или по причина на погрѣшена стилизация, всички тия могатъ да бждатъ вѣрно поправени въ едно съставено вече отъ сждилището рѣшение, по исканieto на нѣкой отъ странитѣ или пѣкъ по длѣжностъ отъ самото сждилище. Поправка, за която сждилището се е произнесло, че трѣбва да стане, прилага се на крайтъ въ рѣшението, нѣ това приложение ще се добави върху всичкитѣ екземпляри и извлѣченія до колкото се отнася това до тѣхъ. Ако прѣписи и извлѣчения отъ рѣшението сж били вече съобщени на странитѣ, то тий трѣбва да се взематъ недире съ цѣлъ да се поправятъ, и тогазъ срокътъ на въззивъ почнува да се брой отъ денятъ, въ които изново сж били съобщени поправенитѣ екземпляри.

Прѣдложението за да се извърши таква въправка трѣбва винаги да се подаде до като трае въззивний срокъ, който не се измѣнява, ако сѣдилището отхвърли това прѣдложение. Противъ таквъ отхвърляние нѣма вече никакво правно срѣдство. Сѣщо и сѣдилището, когато дѣйствува по длѣжност трѣбва да прави това въ сѣщій срокъ.

Чл. 298. Протоколътъ, който ще се напише за публичното засѣдание, трѣбва да бѣде приготвенъ и подписанъ отъ прѣдсѣдателятъ и секретарятъ, най късно въ осемъ дни отъ денятъ на засѣданието; въ случай на прѣиятствие вмѣсто прѣдсѣдателя подписва най-старий отъ засѣдающитѣ членове. Протоколътъ трѣбва да съдържа: имената на участвуващитѣ сѣдии, имената на странитѣ и тѣхнитѣ замѣстници, на писарятъ който пише протоколътъ, и на прѣводчикътъ, ако има таквъ, послѣ да се забѣлѣжи наказателното дѣло споредъ обвинителний актъ и споредъ доношението; освѣнъ тия, трѣбва да съдържа още да ли засѣданието е било публично или тайно.

Чл. 299. Протоколътъ трѣбва да прѣдставя вѣренъ образъ на цѣлий ходъ и и слѣдствията на публичното засѣдание; въ него трѣбва да се вижда явно, че сѣ запазени главнитѣ формалности, да се показватъ прочетенитѣ книжа, както и направенитѣ въ течение на засѣданието рѣдложения, издаденитѣ постановления и буквално изложение на повелителната частъ на рѣшението. Освѣнъ това трѣбва да се вмѣстятъ въ протоколътъ, колкото е възможно ясно и кратко, най-важнитѣ точки отъ показанията и отъ заключителнитѣ рѣшния.

Чл. 300. Ако дѣлото се отнася за удостовѣрението на нѣкоя случка въ публичното засѣдание, или за буквалното произнасяние на нѣкое показание, или на нѣкое изрѣчение, тогавъ прѣдсѣдателятъ е длѣженъ да заповѣда да се запише напълно и да се прочете това.

Чл. 301. Странитѣ могатъ да прочитатъ протоколътъ отъ публичното засѣдание и неговитѣ прибавки, обаче не имъ се позволява да глѣдатъ протоколитѣ на съвѣщанието.

ЧАСТЪ ПЕТА.

За сѣдопроизводството противъ непознати неприсѣтствующи и въ бѣгство находящи се лица.

ГЛАВА I.

Въ врѣме на изслѣдванието.

Чл. 302. Издирванието на наказателното дѣяние, изслѣдванието му и констатирането на неговий характеръ, трѣбва да се извършва и тогава, когато дѣецътъ не е билъ познатъ или тогава, когато не можалъ да се хване. Ако ли не е възможно да се слѣдва издирванието, то производството се спира до когато се изнамери или хване виновникътъ, или до когато стане възможно по-нататѣшното дѣйствование. Но когато има достатѣчни доказателствени срѣдства, противъ нѣкое лице, тогавъ макаръ това лице и да не е хванато, трѣбва изслѣдуванието да се довърши до край, да се състави обвинителний актъ и само тогава да се спре, приврѣменно сѣдопроизводството, догдѣ се хване обвиняемий, или пакъ да се започне противъ него задочно прѣслѣдвание и сѣдение.

Чл. 303. Ако набѣдений или обвиняемий въ наказателно дѣяние отсутствува и нѣма основа да се прѣдположи, че е побѣгналъ, тогава чрѣзъ всички възможни срѣдства, трѣбва да се търси той, за да му се съобщи призовката, или да се издаде противъ него заповѣдъ за довождане, която да може, споредъ прѣдписанието на законътъ, да се изпълни.

Чл. 304. Но ако има достовѣрни свѣдения, че набѣдений или обвиняемий е побѣгналъ съ цѣль да избѣгне наказателното прѣслѣдване, тогавъ той ще се прѣслѣдва съ всичкитѣ срѣдства: чрѣзъ прѣтърсване къщи, чрѣзъ пращане писма до другитѣ правителствени учреждения, чрѣзъ съдебно гонение, или чрѣзъ издаване публична заповѣдъ за спиране.

Т. Кесяковъ: Тоя членъ ми се види малко тъменъ. На края се казва, че когато има доказателства изслѣдва се дѣлото, а послѣ пакъ се спира. „И само тогава, казва, да се спре, до гдѣто се хване обвиняемий“, послѣ пакъ слѣдва, „или пакъ да се почне задочно прѣслѣдване или сѣдение“. Обвинителний актъ излѣзе, обвиняемий не се улови — Трѣбва ли да се спрѣ сѣдението?

Д. Юрковъ: Отлага се приврѣменно. (чете чл.) Членътъ има смисълъ. Изслѣдванието има три фрази спорѣдъ тоя членъ: 1) Издирванието и кѣта може да стане; 2). Кога не е възможно да се слѣдва издирванието; 3). Кога има достатѣчни доказателства противъ нѣкое лице макаръ не хванато. Въ послѣдния слу чай съставя се обвинителний актъ, но за по-нататѣшнѣ сѣдение сѣдилището трѣбва да чака да се хване обвиняемий, като има вѣроятностъ че ще се хване. — тогава се спира приврѣменно производството, *спира се че има вѣроятностъ да се хване*. Ако се осѣди задочно, и обвиняемий ся яви слѣдъ 3 години, всички процедура пада и трѣбва да се започне изново. За това се спира приврѣменно производството. Може пакъ да не се спира, може да се слѣдва — казано е и едното и другото.

Т. Кесяковъ: Отъ начало и азъ тѣй разбирахъ смисълътъ на члена, но редакцията не е добра на члена. Трѣбва да се изрази тѣй: „да се състави обвинителний актъ *въ противенъ случай* да се спре“ и пр. Трѣбва тукъ рѣчта „само“ да се махне и замѣсти съ „въ противенъ случай“ за да излиза по ясно мисльта.

Д-ръ Странски: Не, и макаръ да не е хванато лицето трѣбва изслѣдванието да се свърши, да се състави актътъ *и само тогава да се спре*.

Т. Кесяковъ: За мене рѣчта „само“ ми бърка.

П. Юрковъ: По напрѣдъ не може да се спре производството, до като не се състави обвинителний актъ. Това е била мисльта на законодателя. (Чл. се приема).

Чл. 305. Когато има надѣжда, че побѣгналии може да се хване чрѣзъ съдебно гонение, тогава съдебний изслѣдователъ ще нарѣжда нѣкое достовѣрно лице да го прѣслѣдва. Това лице снабдено съ отворенъ повѣрителенъ листъ, може да прѣслѣдва побѣгналии въ вѣтрѣ въ границитѣ на Источна Румелия, всѣкъгдѣ гдѣто ся намѣрятъ слѣди отъ него. Всичкитѣ съдебни власти и чиновницитѣ на общественната безопасностъ сѣ длѣжни вѣжду да подпомагатъ колкото е възможно такъ визъ лица, които сѣ испратени да гонятъ нѣкого, и да улѣсняватъ прѣстиганията на цѣльта имъ.

Чл. 306. Въ публичната заповѣдъ за запиране трѣбува подробно да се описватъ наказателнитѣ дѣла, въ които избѣгналитѣ ся обвиняватъ, както и причинитѣ за които прѣслѣдванието е починто и да ся приложи до колкото е възможно точно и вѣрно описание на гоненитѣ лица. Публичнитѣ заповѣди за запиране ще ся испращатъ колкото ся може по-бърже на всичкитѣ сѣдебни власти, и на органитѣ на общата безопасность, съ просба да запрѣтъ и прѣдадѣтъ избѣгналии на онзи сѣдебний изслѣдователь, който го търси. Освѣнъ това, публичната заповѣдъ за запиране трѣбува тъй сѣщо да се напечати въ вѣстницитѣ и да се распространи на всѣкѣдѣ, чрѣзъ напечатание на отдѣлни листове; а ако въ мѣстото на сѣдебний изслѣдователь, нѣма печатница, тогазъ той праща публичната заповѣдъ за запиране на нѣкой сѣдебенъ изслѣдователь въ нѣй-ближенъ градъ, гдѣто има печатница съ просба, да се погрижи за напечатванието ѳ, и въ сѣщото врѣме за по-бързото испращане на напечатанитѣ листове направо до всичкитѣ горѣозначени власти. По сѣщия начинъ ще ся слѣдва и съ описванието и извѣстяванието за ограбени вѣщи и за други прѣдмѣти, които произхождатъ отъ нѣкоя извършена измама или отъ прѣдирието подражаване на публични и частни писмени документи, кредитни билети и монети.

Чл. 307. Щомъ се отмахнатъ причинитѣ за издаване на публична заповѣдъ за запиране или заповѣдъ за описание на горѣозначенитѣ вѣщи и прѣдмѣти, то тия заповѣди трѣбува да се оттегляватъ по сѣщия способъ, по който сѣ били обнародвани и распространени.

Чл. 308. Когато е извѣстно, че набѣденый или обвиняемый ся намѣрва въ странство, сѣдебний изслѣдователь и прокурорътъ ще го поискатъ направо или чрѣзъ Дирекцията на правосѣдието отъ чуждестранното сѣдебно учрѣждение, въ окрѣгитѣ на което ся намѣрва набѣденый или обвиняемый. Въ тая реквизиция трѣбува набѣденый или обвиняемый да бѣде подробно описанъ и да се каже причината на прѣслѣдванието му.

Чл. 309. Ако ли избѣгналиитѣ или отѣжествующий набѣденый или обвиняемый ся прѣдстави самъ отъ послѣ, или ако се хване, трѣбва тутакси да ся свърши послѣдванieto или ако това е вече свършено да му ся съобщи обвинителний актъ.

ГЛАВА ВТОРА.

Слѣдъ приготвлението на обвинителний актъ.

Чл. 310. Ако слѣдъ свършеного изслѣдувание е вече приготвенъ обвинителний актъ, но не може да ся съобщи на обвиняемый, то по нататѣшното наказателно сѣдопроизводство ще ся спрѣ до когато ся прѣдстави или хване обвиняемый, освѣнъ ако обвинителътъ изрично поиска да се глѣда дѣлото задочно. Въ тоя послѣдний случай сѣдилището почнува сѣдопроизводството съ една публична заповѣдъ за явявание.

Чл. 311. Публичното призование ся състои въ това, че набѣденый или обвиняемый явно ще ся повика да ся прѣдстави на публичното засѣдание въ сѣдилището, че въ противенъ случай ще ся постѣпи спорѣдъ законътъ. Освѣнъ това публичната призовка за явявание трѣбува да съдържава: името, прѣзимето, въз-

растът, състоянието или занятието, мѣстожителството, или мѣстото гдѣто набѣдений или обвиняемый най-послѣ е живѣлъ, до колкото всичко това е извѣстно, както и означение на наказателното дѣяние, което му се отдава за вина, и най-послѣ опредѣлението на денятъ и часътъ, въ който ще бѣде публичното засѣдание.

Чл. 312. Публичното призование трѣбува да се прегласи, като се залѣпи призовката на явни мѣста, или по другъ общеприетъ начинъ. Призовката трѣбува да се залѣпи и на мѣстото гдѣто наказателното дѣяние е било извършено, на мѣстото гдѣто набедений или обвиняемый е живѣлъ, или гдѣто напоследѣтъ ся е намѣрвалъ, въ общината, гдѣто ся е родилъ и на която принадлежи, както и на таблицата за сѣдебнитѣ обявления на онова сѣдилище, което ще държи публичното засѣдание. Освѣнъ тия извлѣчения отъ публичната призовка трѣбува да се обнародва и въ мѣстнитѣ вѣстници. Публичната призовка трѣбува сѣщо да ся съобщи на пълномощникътъ или на замѣстникътъ набѣдений или обвиняемый, ако има такъвъ извѣстенъ, на мъжътъ или на жената му и на неговитѣ близки роднини, до колкото е познато мѣстожителството имъ.

Чл. 313. Мѣжду последното обнародване на публичната призовка и мѣжду денятъ, за който е назначено публичното засѣдание, трѣбува да има единъ срокъ най-малко отъ шесть седмици.

Чл. 314. Ако набѣдений или обвиняемый не ся яви въ публичното засѣдание, слѣдъ като е било рѣдовно извършено публичното призование, тогасъ то може да се държи и въ негово отсъствие, спорѣдъ прѣдписанията на законътъ. Но рѣшението трѣбува да ся обнародва спорѣдъ прѣдписанията на чл. 312. Ако ли Публичното засѣдание не може да ся прѣдприеме или да ся свърши до край, по причина че сѣдилището въ назначений случай не намира въ отсъствието на обвиняемый достатѣчни потрѣбни доказателства и обяснения на всички обстоятелства, или въобще е невъзможно да ся разглѣда дѣлото, то, чрѣзъ едно постановление, ся спира приврѣменно по-нататѣшното сѣдопроизводство, което ще се продължава само подиръ явяването или хващането на набѣдений или обвиняемый.

Чл. 315. Ако обвинителный актъ е билъ съобщенъ на обвиняемый за цѣло съ заповѣдта да ся яви въ публичното засѣдание, но той не ся е явилъ, безъ да е прѣдставилъ достатѣчно извинителни причини за своето не явяване, то трѣбува да ся продължава разглѣждането на дѣлото, спорѣдъ прѣдписанието на чл. 313 съ тѣзи само разлика, че отпослѣ рѣшението ще ся съобщи писмено на обвиняемый, ако той ся намѣрва, безъ да е потрѣбно въ такъвъ случай обнародване.

Чл. 316. Когато публичното засѣдание ся държи въ отсъствието на обвиняемый, дѣлото му може да се защитава отъ защитникъ, ако такъвъ самъ поиска това, а когато ся разглѣжда нѣкое наказателно дѣло, въ което спорѣдъ законътъ ся изисква защитникъ, то сѣдилището служебно назначава на отсъствующий обвиняемъ защитникъ: роднинитѣ на обвиняемый тожѣ могатъ ся допусна да го защитаватъ въ негово отсъствие даже и безъ никакво пълномощно.

Чл. 317. Къгато защитникътъ или роднинитѣ на обвиняемый взематъ участие въ публичното засѣдание, то рѣшението трѣбува и тѣмъ да ся съобщи и въ такъвъ случай тѣ могатъ да си служатъ въ името на обвиняемый съ всичкитѣ правни срѣдства, които нему принадлежатъ, освѣнъ отзивъ, който може да прави само осѣдениитъ.

Чл. 318. Освѣтъ това всѣкий обвиняемъ. на когото въ отсъствието е станало публичното засѣдание, има право да подаде отзывъ (оппозиция) противъ произнесеното вече рѣшение въ онова сѣдилище, което го е издало, и да поиска унищожение на рѣшението и назначение на ново публично засѣдание, по правилата установени отъ настоящий правилникъ.

Чл. 319. когато нѣкой направи въ сѣщето врѣме отзывъ и въззивъ противъ едно законно рѣшение, то сѣдилището, което е издало рѣшението, най-напрѣдъ ще се занимае съ отзывътъ; въ случай че го отхвърли, испраща на върховното сѣдилище въззивната жалба съ всичкитѣ други книжа. Ако ли пъкъ отзывътъ ся е приелъ дѣлото ся разглѣдва изново въ ново публично засѣдание, то тогавъ въззивната жалба остана безъ слѣдствие.

Чл. 320. По причина на неявяването на нѣкого отъ обвиняемитѣ, публичното засѣдание противъ другитѣ съобвиняеми присѣтствующи не ся въспира, нито отлага, безъ голѣма нужда.

ЧАСТЬ ШЕСТА.

Правни срѣдства.

ГЛАВА I.

Общи постановления.

Чл. 321. Всичкитѣ постановления на сѣдилищата отъ първа инстанция, както и нарѣдитѣ и постановленията на прѣдсѣдателятъ, на сѣдебний изслѣдватель или на сѣдията, който е билъ поканенъ или комуто е било възложено да извърши нѣкое дѣло отъ наказателното сѣдопроизводство, подлѣжатъ на потжжване, до колкото това законътъ изрично не запрѣщава. Но всичкитѣ сѣдебни рѣшения, съ които ся дава край на обвинителний актъ подлѣжатъ на въззивъ прѣдъ върховното сѣдилище.

Чл. 322. Потжжвания проивъ постановленията на сѣдилищата и противъ нарѣдитѣ на прѣдсѣдателятъ трѣбува да ся даватъ на върховното сѣдилище, а пъкъ потжжвания противъ постановленията на сѣдебний изслѣдватель, както и противъ делегираний сѣдия, щжтъ ся подаватъ на сѣдилището отъ първа инстанция. Къзнитѣ сѣдилища рѣшаватъ по начало окончателно върху таквизъ потжжвания,

Чл. 323. Прокурорътъ, частний тжжитель, обвиняемий и въобще всѣкой, на когото правата нѣкакъ сж били поврѣдени отъ едно сѣдебно рѣшение или постановление, могатъ да употребятъ дозволенитѣ правни срѣдства; сжщо и гражданската страна колкото ся касае до частнитѣ нейни интереси или притязания. А пакъ извънрѣдна въззивна жалба (чл. 25) има право да подава само главний прокуроръ. Прокуроритѣ могатъ употреби правни срѣдства и въ полза на обвиняемий.

Чл. 324. Всѣкое правно срѣдство употребено отъ страна на прокурорътъ или отъ страна на главний прокуроръ има това слѣдствие, че то може да направи да ся промѣни или унищожи рѣшението, противъ което е било подадено, и въ полза на обвиняемий.

Чл. 325. Въмѣсто обвиняемий може и неговий защитникъ да употреби правно срѣдство, но никога не и противъ изричната воля на първий. Така сжщо могатъ

който, слѣдъ като искаже мнѣнието си, длъженъ е да се отдалечи отъ съвѣщателната стая. самостоятелно да употребить правни срѣдства въ опредѣленный за обвиняемый срокъ: законный намѣстникъ на обвиняемый или мъжътъ на обвиняемата жена, даже и противъ тѣхната воля.

Чл. 326. Обвиняемый, който се намира въ затворъ, може да подаде правно срѣдство и устно, като извѣсти за това на сѣдильничний секретаръ, въ чиято окръжностъ е затворенъ, който е длъженъ да направи върху това протоколъ. Таквъ протоколъ трѣбува да се състави непрѣмѣнно и въ опредѣлений отъ законътъ срокъ. Въ подобенъ случай, по прасба на обвиняемый, надзирательтъ на затворътъ е длъженъ да нарѣди потребното, за да може да се извърши безъ отлагание написването на тая протоколъ.

ГЛАВА II.

Потъжвание.

Чл. 327. Не само означенитѣ въ чл. 323 лица, но и свидѣлитѣ, вѣщитѣ людие и други лица могатъ да правятъ потъжвания противъ сѣдебнитѣ постановления и нарѣдби, които се отнасятъ до тѣхъ.

Чл. 328. Потъжванието противъ постановление на сѣдилището или противъ нарѣдбитѣ на прѣдсѣдательтъ на сѣдилището, трѣбува да се подаде на самото сѣдилище; а противъ постановление на сѣдебний изслѣдватель, или на делегираний сѣдия подава се тѣмъ. Потъжванието може да бѣде писменно или устно което въ послѣдний случай, се записва въ протоколътъ. Въ неотлагателни случаи, потъжванието може да се подаде и въ сѣдилището, което има да рѣшава върху него. Всѣкое потъжвание дадено противъ постановление на сѣдилището или на сѣдията, трѣбува отъ послѣднитѣ да се прѣпрати на по-горното сѣдилище, което има да рѣшава върху това, най-късно въ тридневенъ срокъ.

Чл. 329. Всѣкое потъжвание трѣбува, съгласно съ изложенъ въ прѣдидущий членъ способъ, да се даде най-късно въ расстояние на петъ дѣня отъ дѣнътъ на произнасянето на постановлението, противъ което е потъжванието. Ако нѣкое отъ интересующитѣ се лица отсъствува, Постановлението трѣбува да му се съобщи писменно и за него срокътъ почнува отъ дѣнътъ на съобщението. Сѣдилището или сѣдията нѣматъ право сами да разгледватъ потъжванието и да замѣняватъ постановлението си.

Чл. 330. Съ това, че се подаде потъжвание, не се спира изпълнението на постановлението. Обаче сѣдилището, прѣдсѣдательтъ или сѣдията, на които противъ постановлението е подадено потъжвание, както сѣдилището което ще има да се произнесе върху това потъжвание, иматъ право да отсрочатъ изпълнението на това постановление до когато окончателно се рѣши върху него.

Чл. 331. Сѣдилището, което ще се произнася върху потъжванието, може да го съобщи на онова сѣдилище или на онзи сѣдия, противъ чисто постановление е отправено, за да направи срѣщу него писменно възраженията си, а може тъй също да нарѣди, или само да заноче, потребнитѣ издѣрвания.

Чл. 332. Върху направени потъжвания, сѣдилището рѣшава въ съвѣщателно засѣдание, слѣдъ като изслуша мнѣнието на окръжний или Главныйтъ Прокуроръ,

Чл. 333. Следъ като рѣши сѣдилището въ съвѣщателното засѣдание, рѣшението се прочита въ присѣдствието на прокурорътъ, и се съобщава на сѣдилището или на сѣдната противъ чието постановление потѣжванието било отправено, и на оногосъ който е подалъ потѣжванието. Въ случай че подобно потѣжване бѣде удовлетворено, сѣдилището трѣбва да нарѣди всичко, което счита за потрѣбно.

Чл. 334. Рѣшения издадени отъ окръжни сѣдилища, върху нѣкое потѣжване, поднадатъ на повторно потѣжване прѣдъ върховното сѣдилище само тогачъ, когато се отнасятъ до личната свобода.

Чл. 335. Противъ рѣшенията и постановленията на върховното сѣдилище никакво потѣжване не може да се подава.

Чл. 336. Противъ всичкитѣ прѣдписания и нарѣдби на окръжнитѣ прокурори иматъ право интересующитѣ се лица да правятъ потѣжвания прѣдъ главния прокуроръ, но това нѣма отлагателна сила и трѣбува да се подава въ разстояние на петнадѣсетъ дни отъ денътъ, когато се съобщи касателното прѣдписание или нарѣдба. Потѣжванието се дава или на окръжний или на главния прокуроръ. Противъ съставянieto и даването на обвинителный актъ никакво оплакване не може да бѣде прието.

ГЛАВА III.

В ъ з з и в ъ .

Чл. 337. Въззивъ, противъ рѣшението на окръжно сѣдилище се подава на сѣщото сѣдилище което е издало рѣшението, и това сѣдилище го прѣпраща на върховното сѣдилище углавно отдѣление:

Въззивната жалба трѣбува да бѣде мотивирана, като се покажѣтъ неправилноститѣ на рѣшението, и въобще всичко онова, което би могло да се приведе противъ рѣшението отъ точка зрѣние на дѣлото и на законътъ.

Чл. 338. Противъ рѣшение съ което обвиняемий се не оневинява може да се подаде въззивъ само въ врѣда на обвиняемий, или противъ части на рѣшението, които не се отнасятъ до главното дѣло; но противъ рѣшение, съ което той се осжда, може да се подаде въззивъ както въ полза, така и въ врѣда на обвиняемий. Ако е даденъ въззивъ само въ полза на обвиняемий, тогачъ рѣшението никакъ не може да се измѣни въ негова врѣда.

Д-ръ Странски: Защо да не може да става въззивъ противъ обвинителный актъ?

Д. Стамбуловъ: Не може да стане оплакване противъ приготвуванието на акта.

Д-ръ Странски: Има опрѣдѣленъ срокъ, въ който да се приготвува актътъ. Ако въ това рѣме не бѣде приготвенъ — запрѣщава ли се на лицето да се оплачи?

Д. Юруковъ: Може устно и писмено. Тукъ обаче се разбира за постановлението на прокурора, противъ което не може да стане оплакване. Колкото за не на врѣменното приготвувание на акта, който му тѣжи бавянето, може да се оплаче на сѣдилището и прокурорътъ се подвергава на дисциплинарно наказание.

Д-ръ Странски: Да не става оплакване противъ същността на обвинителния актъ разумѣвамъ, но тълкуванетоъ което даде г-нъ Юруковъ да ли е въ тая смисълъ? или се разбира противъ приготвуванието не на врѣме на акта?

Д. Юруковъ: Не, да ли да приготви или да ли да се издаде обвинителния актъ — противъ туй не може да става оплакване.

Прѣдсѣд. Прокурорътъ е задълженъ въ 15 дни да състави актътъ, ако го закѣпѣе допуща се оплакване. Но не се допуща само да каже защо да приготви актъ.

Д-ръ Странски: За да бжде по ясна мисълъта да се каже: „противъ *съставяннето* и даването“ и пр., на мѣсто „противъ *приготовленнето*“ (Приема се).

Чл. 339. Неправилноститѣ, които могатъ да се приведатъ въ въззивътъ за оборване на нѣкое рѣшение, сж слѣдующитѣ:

1. Незаконенъ съдилищенъ съставъ, неприкѣтствието на нѣкого отъ съдитѣ прѣзъ врѣме на сичкото засѣдание, или че нѣкой съдия, който по-прѣди билъ исклученъ, е взелъ участие въ рѣшението.

2. Участвувашието на таквизъ вѣщи людие, които спорѣдъ прѣдписанията на настоящъ законъ, не можгъ да се допустѣтъ да ся изслушватъ и закѣватъ като свидѣтели.

3. Испитванието или полаганието подъ клѣтва на таквизъ свидѣтели, които, спорѣдъ прѣдписанията на настоящъ правилникъ не можгъ да бждѣтъ испитвани или привождани подъ клѣтва.

4. Незапазванието на нарѣдбитѣ изложени въ чл. чл. 217, 219, 224, 247, 254, 287, 298 и 299, на настоящъ правилникъ.

5. Когато рѣшението е произнесено противъ отсѣтсвующий по начинъ, не съобразенъ съ прѣдписанията на настоящъ правилникъ.

6. Когато съдилището въ засѣданието си не ся е произнесло върху нѣкое прѣдложение на тогова, който прави въззивъ, или когато не сж били запазени законитѣ и началата на наказателното сждопроизводство, или когато тий сж били неправилно приспособени на прѣдложението или възражението на въззивникътъ.

7. Ако съдилището ся е произнесло непълно изъ противорѣчиво върху рѣшающитѣ обстоятелства; ако не сж показани мотивитѣ или ако рѣшението ся намѣрва въ значителна противность съ приведенитѣ доказателства, съ съдържаннето на съдилищнитѣ книжа или съ протоколитѣ, които сж прочетени или написани въ засѣданието.

8. Ако съдилището неосновано ся е произнесло за некомпетентно или компетенетно.

9. Ако чрѣзъ рѣшението върху същността не е даденъ край на обвинението, или ако е било издадено противъ прѣдписанията на членове 280, 281 и 282 отъ този законъ.

10. Ако законътъ е билъ нарушенъ или неправилно приспособенъ относително до въпросътъ: да ли наказателното дѣяние, за което нѣкой се обвинява, е злодѣяние или прѣстѣпление или нѣкое друго наказателно дѣяние отъ компетент-

постъ на углавното сџдилище; да ли има нѣкои обстоятелства, които би изключавали наказуемостта на дѣлото или прѣсмѣдването му, и най послѣ ако изискуемото спорѣдъ законътъ обвинение не сѣществува.

11. Ако при рѣшаванieto на наказателното дѣло законътъ е билъ криво истълкуванъ и неумѣстно приспособенъ.

12. Ако сџдилището при опрѣдѣлението на наказанието е надминало властта си, като е прѣстѣпило границитѣ на прѣдписаното отъ законътъ наказание, или на принадлежнѣщото му право за промѣнение и нѣмаление на наказанието.

Т. Странски: Подъ думата „на правото“, въ края на члена, какво се разумѣва.

Д. Юрковъ: „Отъ точка зрѣние на правото и закона“ — тѣй се розбира. Ако щете пъкъ въ мѣстото „на правото“, да се каже „на дѣлото“. (Приема се).

Чл. 340. Неправилноститѣ показани подъ брой 2, 3, 4, 6 въ горний членъ не можтѣ послужи за въ полза на обвиняемий ако е явно, че нарушението на формалноститѣ не е имало нѣкакво влияние на рѣшаванieto противъ обвиняемий. Но въ врѣда на обвиняемий можтѣ да се вземѣтъ въ внимание тия неправилности само тогазъ, когато може да се прѣдположи, че нарушението на формалноститѣ е злѣ повлияло върху обвинението и върху неговото рѣшениѣ, и още когато обвинителътъ на врѣме ся е билъ съпротивилъ и поискалъ веднага сџдилището да ся произнесе върху тѣхъ, а исканието му е било отхвърлено или не е било удовлетворено отъ произнесеното рѣшение.

Чл. 341. Освѣнъ за горѣизложенитѣ неправилности, въззивъ може да ся подаде още и противъ опрѣдѣлението на наказанието даже и когато не е извършена нѣкоя неправилност спорѣдъ § 12 на чл. 339. Тѣй сѣщо въззивъ може да ся прави и противъ опрѣдѣлението на частнитѣ обезщетения.

Т. Кесяковъ: Може да се помисли даже за случай, въ който прокурорътъ да ся застѣпи и оневини обвиняемий. Отъ друга страна не е твърдѣ лойялно, щото прокурорътъ да направи обвинителний актъ, сџдилището спорѣдъ него да произнесе прѣсѣдата си, а пакъ сѣщий прокуроръ да направи въззивъ противъ тая присѣда.

Д-ръ Странски: 340 членъ е приетъ и нѣма защо да се разисква, но можемъ да поговоримъ за обяснение. Спорѣдъ мене тукъ може да се разбира че прокурорътъ прѣдлага едно извѣстно наказание, а сџдилището постановлява за по силно наказание — въ такъвъ случай може да се прѣдприеме въззивъ отъ страна на прокурора.

Прѣдсѣд.: Не е тѣй: сџдилището не може да налага по-голѣмо наказание отъ прѣдвиденото въ обв. актъ.

Д. Юрковъ: Френската като показва максимумътъ и минимумътъ на наказанието, пакъ не ограничава сџдилището въ приспособление на закона. Прокурорътъ ако види че се приспособлява по силно наказание отъ онова, което той прѣдвидѣлъ, апиелира Тукъ обаче още не можемъ прие такъвъ рѣдъ, за това и тълкуванието на касателната часть на члена е друго. Много пѣти прокурорътъ прѣпорѣчва да ся опрѣдѣли едно умѣрено наказание. Сџдилището опрѣ-

дѣлява силно наказание, което е тѣжко спорѣдъ прокурора прѣдъ видъ на нѣкои омѣгчителни обстоятелства. Въ такъвъ случай той прави апелъ за да обори рѣшението на сѣдилището. (Чл. 341 се приема).

Чл. 342. Въ въззивната жалба трѣбва да бѣдѣтъ показани, съгласно съ горнитѣ членове всичкитѣ причини, чрѣзъ които въззивникътъ иска да мотивира свойтъ въззивъ, или върху който иска да се ограничи, подъ наказание на ничтожество на въззива, ако е той отъ публичното министерство или отъ гражданската страна. Ако въззивътъ е отъ обвиняемий и не съдържава мотивитѣ, на които се основава, тогава трѣбува да се прѣдполага, че въззивътъ е подаденъ противу цѣлото съдържание на рѣшението; но въ такъвъ случай, какъвто и да бѣде резултатъ на въззивното сѣднение, въззивникътъ ще е отговоренъ за излишнитѣ разноси, които би послѣдували по причина на пропушанието да мотивира въззивната си жалба.

Чл. 343. Възивната жалба трѣбува да се подаде на окръжното сѣдилище, което е издало рѣшението, веднага подиръ произнасянието му, или най-късно въ срокъ отъ петнадесетъ дни отъ съобщението на прѣписъ или извлѣчение отъ рѣшението. Въ въззивната си жалба въззивникътъ трѣбува изрично да каже, че прави въззивъ.

Незапазването на формалноститѣ прѣдписани отъ настоящий членъ навлича отхвърляние на въззивътъ.

Чл. 344. Възивната жалба трѣбува да е подписана отъ въззивника или отъ неговъ помощникъ и да съдържа: името, прѣзимето, жилището или мѣстопребиванието на въззивникътъ или неговий помощникъ, състоянието или занятieto му и да посочва рѣшението, противъ което става въззивната жалба, но неиспълнението на тия прѣдписания само по себѣ си не може да бѣде достатѣченъ мотивъ за отхвърляние на въззивната жалба.

Чл. 345. Когато нѣкой даде въззивъ противъ едно задочно рѣшение, безъ да го придружилъ съ отзывъ, тогазъ това трѣбува да се счита като че просителътъ се отказва отъ правото си да подаде отзывна жалба.

Но това правило се приспособява, когато, вмѣсто отъ обвиняемийтъ въззивътъ а подаденъ отъ друго лице за него.

Д-ръ Странски: Прие ли се началото, че въззивътъ става въ 15 дни?

Д. Стамбуловъ: Прието е.

Прѣдсѣд.: И въ О. У. го има.

Чл. 346. Всѣкоя въззивна жалба подадена на окръжното сѣдилище, макаръ и да не изпълнява условията прѣписани въ законътъ, трѣбува въ разстояние най-късно на петнадесетъ дни отъ както е била подадена, да се испрати на върховното сѣдилище съ всичкитѣ относително до дѣлото книжа, както и вѣщественнитѣ доказателства на дѣлото, които се намиратъ на съхранение въ сѣдилището. Върховното сѣдилище въ тридневенъ срокъ испраща въззивътъ както и книжата на главний прокуроръ, който слѣдъ изучаванieto имъ, повръща ги на задъ заедно съ своитѣ писмени заключения на прѣдсѣдателятъ на върховното сѣдилище въ срокъ най-късно 15 дни отъ получаванieto на дѣлото.

Чл. 347. Главний прокуроръ длъженъ е въ своитѣ писмени заключения да направи прѣдложения, каквито намира за умѣстни, относително до това що ще трѣбва

формално да се извърши прѣдъ върховното сѣдилище и да даде заключение отъ прѣдмѣтна (обективна) точка зрѣние за материалното разрѣшение на дѣлото. Прѣдсѣдателятъ, като получи тия заключения, ще направи изискуемитѣ приготовления за засѣдание.

Чл. 348. За подготовлението на публичното засѣдание прѣдъ върховното сѣдилище иматъ сила прѣдписанията изложени въ чл. 214 — 224. Свидѣтелитѣ и вѣщитѣ люде, които сж били изслушани въ публичното засѣдание при първостепенното сѣдилище, нѣма нужда да се викатъ, ако повторителното имъ испитване не се види нужно за обяснение на цѣлото дѣло или на нѣкои важни обстоятелства, или когато ся прѣдвижда, че въззивътъ ще бѣде отхвърленъ, безъ да ся влѣзе въ разглѣждане на дѣлото по сжщностъ, по причина на незапазване прѣдписанитѣ подъ наказание на ничтожество форми при даването на въззивътъ.

Д. Стамбуловъ: Единъ мѣсець е много за да повърне прокурорътъ книгата.

Прѣдсѣд.: Да намалимъ на 15 дни. (Приема се).

Чл. 349. Въ публичното засѣдание на втората инстанция могатъ да се употребятъ и нови доказателства или доказателственни сръдства. Въ изборътъ на свидетели и вѣщи люде, които щѣтъ се повикать, трѣбва да се обръща внимание на лицата, показани отъ обвиняемий за въ негова защита, както и на лицата прѣдложени за свидетели отъ главний прокуроръ.

Т. Кесяковъ: Тукъ вмѣсто „обѣктивна“ да се турн българска дума.

Прѣдсѣд.: Да кажемъ „предмѣтна“, а въ скоби пакъ „обѣктивна“ (Приема се).

Д-ръ Странски: До колко дни прѣдсѣдателятъ назначава засѣданието?

Д. Юрковъ: Това не може да се опредѣли: може отъ вѣтр. правилникъ на сѣдилището. Незная законъ да сжществува, който да опредѣлява или да задължава сѣдилището въ колко дни, слѣдъ като получи материялтъ, да назначи засѣданието. Впрочемъ ако искате да остане да премислимъ за това на 3-то гласуване проекта. (Приема се).

Чл. 350. Слѣдъ отварянието на засѣданието отъ прѣдсѣдателятъ, прочитатъ се първостепенното рѣшение, въззивътъ и заключенията на главното прокурорство, слѣдъ което сѣдилището се произнася най-напрѣдъ върху приеманieto или охвърлянието на въззивътъ, както и върху отводитѣ, които би били повдигнати отъ странитѣ. Ако въззивътъ не се отхвърли, по причина на нѣкои формални недостатѣци, пристѣпва се къмъ испитванието на обвиняемий и се продължава публичното засѣдание съгласно съ прѣдписанията, които сж въ сила и за публичното засѣдание отъ първа инстанция.

Чл. 351. Ако сѣдилището въ послѣдното си съвѣщание признае, че въззивътъ е основанъ формално, т. е. че е билъ подаденъ вслѣдствие на нѣкои отъ неправилноститѣ означени въ чл. 338, нѣ че, относително до сжщността на дѣлото, нѣма никаква причина за да се унищожи или измѣни първостепенното рѣшение, то въззивътъ се отхвърля и се потвърждава първостепенното рѣшение. Сжщото трѣбва да става и когато сѣдилището се убѣди, че въззивътъ е формално не е основанъ. Но ако въ послѣдний случай се види явно, че въззивътъ е подаденъ неумѣстно, само съ цѣль да се продължава дѣлото тогавъ сѣдилището може да осѣди въззивникътъ или лично неговий защитникъ на глоба отъ 50 — 500 гроша.

Чл. 352. Когато сждилището признае, че трѣбва на пълно или само отъ части да удовлетвори въззивътъ, то съ своето рѣшение унищожава или измѣнява първостепенното рѣшение. За основа на рѣшението на върховното сждилище служатъ обстоятелствата и фактитѣ, на които е било основано първостепенното рѣшение, като се приложатъ и новодоказанитѣ въ публичното засѣдание на върховното сждилище обстоятелства, безъ да може обаче да се излѣзе извънъ първоначалното обвинение.

Чл. 353. Върховното сждилище, по длѣжностъ или по прѣдложение на странитѣ, за нѣкои отъ неправомерноститѣ прѣдвидени въ §. 1 — 9 на чл. 338 на настоящитѣ правилникъ, слѣдъ като унищожи първостепенното рѣшение, може да повърне цѣлото дѣло на първостепенното сждилище за повторно сждане, ако то само не може да поправи слѣдствията на тия неправомерности. Това въ всѣкой случай трѣбва да стане кога о се покаже че първостепенното сждилище незаконно се е прогласило за некомпетентно противъ прѣдписанията на законътъ, или ако обвинителенъ актъ не е билъ съставенъ съгласно съ прѣдписанията на законътъ.

Д. Юрковъ: Предписанието на послѣдната часть на члена е малко неприемливо за самия осжденъ. По граждански дѣла ако стане такъва апелация, глобата е половина лира. Тукъ по криминалната часть установява се повече глоба, за да има прѣпятствие на апелъ. Наказва се съ глоба само и само за да не апелиратъ хората напраздно. Но мислите ли, че съ това ще се постигне цѣльтъ? Споредъ мене правосждието трѣбва едно нѣщо да преслѣдва: да изисква наказанието на обвиняемия. Той се домогвалъ да отблъсне присждата, просрочвалъ чрезъ това наказанието — ако е виновенъ пакъ ще грегърпи наказанието, но станало днесъ или послѣ 6 мѣсеца, — правосждието не трѣбва да глѣда на срока.

Д-ръ Странски: Отъ една страна тоя членъ има своята добрина. Законодательтъ е установилъ това прѣдъ видъ на това, че сме имали и безсѣвѣстни адвокати, които маматъ обвиненитѣ че ще сполучатъ ако апелиратъ дѣлото, а то е съ цѣлъ да скубатъ. Не трѣбва да се хранимъ съ иллюзии като мислимъ, а и за напредъ ще сме свободни отъ такива адвокати. Тая часть въ члена намирамъ я за по голѣма гаранция на обвинения, не толко за врѣмето.

Д. Юрковъ: Тѣшка отговорностъ взема адвокатътъ, който казва на клиента си недѣй въззивира понеже нѣма надѣжда. Отъ друга страна самитѣ клиенти желаятъ да апелиратъ макаръ, казватъ, да нѣма сполука. Кажешъ веднашъ, дващъ не можѣ да се обори присждата — не, казва ти се, ти нещешъ да защищавашъ. Азъ съмъ ималъ такъвъ случай преди три недѣли въ Върховното сждилище. Единъ се осжди на двѣ л. глоба. 3 пжти дохажда да ма моли да го защищавамъ: Казахъ му осжденъ си двѣ лири, двѣ лири ще платишъ на мене — ставатъ 4; и пакъ нѣма да сполучишъ. Не, казва, още 10 л. ще похарча, само да не плата двѣ глоба. Какво ще му правишъ на такъвъ — той мисли азъ душа ще му дамъ. Сжщо тѣй е съ болния и Д-ра. Д-ръ при всичко да вижда че всички усилия са напразни, пакъ неказва на болния, че ще умрѣ, и болний постоянно храни надѣжда да оздравѣе.

Т. Кесяковъ: Не е думата за болния и за осждения. Тукъ е въпросътъ за адвокатитѣ. Разбира се че има и добри адвокати, но има и безсѣвѣстни. Адвокатътъ, който е убѣденъ че не може да помогне вече, ще каже на осждения не мога

да те защитавамъ — можешъ самъ да подадешъ въззивъ. И това е съвѣстно. Има обаче такива, които глѣдатъ само да експлоатиратъ. За такива трѣбва ограничение.

Д-ръ Странски: Има адвокати, които ходятъ по селата, черпатъ селенитѣ ракия и търсятъ нѣкои причини за тѣжба. Щомъ узнае нѣкой случай веднага увѣщава че е онеправданъ човѣкътъ, че той ще му помогне. Зная особено единъ такъвъ, но не му е мѣстото да споменувамъ името му. По безобразенъ неможе да бѣде. Необходимо е за такива да има едно ограничение, за гаранция на обвиненитѣ.

Колкото за докторитѣ — не отказвамъ че има и мѣжду нихъ такива, които злоупотрѣбляватъ състоянието на болния. Отиватъ при болнитѣ, не че незнаятъ че болѣстѣта е неизлѣчима и че не трѣбва да даватъ лѣкове, но нарочно приписватъ рецепти възъ рецепти съ цѣль да извадатъ повече пари изъ джоба. Даватъ лѣкове на день, които стигатъ иначе за 6 мѣсеци.

Д. Юруковъ: Азъ права прѣдложение да става глобяване отъ една до 5 лири.

Д-ръ Странски: Тогава нека бѣде отъ 50 гр. до 1000.

Д. Юруковъ: Има други начини за дисциплинарни наказания, когато иска сѣдилището. Тукъ да остане поне „отъ 50 — 500 гр.“ (Приема се).

Чл. 354. Когато работата се отнася само до поясняването на нѣкои обстоятелства, за което е потребно да се направятъ нѣкои частни изслѣдания, тогавъ върховното сѣдилище, безъ да унищожавя първото рѣшение, може да повърне дѣлото на първостепенното сѣдилище, за да допълни изслѣдванието въ единъ опредѣленъ срокъ. Първостепенното сѣдилище само въ публично засѣдание или чрезъ сѣдебний изслѣдователъ е длѣжно да допълни изслѣдванието и да повърне книжата на върховното сѣдилище въ опредѣлений срокъ.

Чл. 355. Върховното сѣдилище при разглѣждане на дѣлото трѣбва най напърѣдъ да оцѣнява мотивитѣ на въззивтъ, който е подаденъ отъ страна на въззивниктъ, както и неправилноститѣ, които при това сѣ показани. Освенъ това трѣбва да вземе въ внимание и причинитѣ, които би изисквали измѣнението на рѣшението, безъ да сѣ били изрично показани, до колкото това може да стане спорѣдъ прѣдписанията на законтъ.

Чл. 356. Ако при въззивното разглѣждане на дѣлото, вслѣдствие на въззивъ, подаденъ отъ единъ обвиняемъ, излѣзе че съществува нарушение на законтъ прѣдвидени въ § 10 — 11 на чл. 337 и относително до други съобвиняеми лица, които не сѣ направили въззивъ, прѣдставителтъ на Главното Прокурорство има право да заяви въ същото засѣдание въззивъ противъ първостепенното рѣшение относително до съобвиняемитѣ, които не сѣ направили въззивъ. Въ Такъвъ случай върховното сѣдилище може да приспособи рѣшението си въ полза и на съобвиняемитѣ, които не сѣ направили въззивъ.

Чл. 357. Когато е подаденъ въззивъ въ опредѣлений срокъ, рѣшението противъ което е той даденъ, не влѣзва въ законна сила. Но ако чрезъ рѣшението на първата инстанция обвиняемий, който се е намѣрвалъ въ прѣдварителенъ затворъ, се е призналъ за невиненъ, въ такъвъ случай той може да се остави пакъ затворенъ само тогавъ, когато прокурортъ веднага слѣдъ произнасянето на рѣшението обяви, че прави въззивъ и иска задържанieto на обвиняемий въ прѣдварителенъ затворъ, и ако сѣдилището незабавно постанови да удовлетвори това искание.

Чл. 358. Обвиняемий, който е бил осъденъ съ рѣшение отъ първа инстанция, може въ случай на въззивъ да отстрани неговата отлагателна сила като заяви, че желае да се почне врѣменно изпълнението на наложеното му наказание, въ който случай срокътъ на наказанието му винаги трѣбва да се брой отъ денятъ на заявлението.

ГЛАВА IV.

Извънрѣдний въззивъ.

Чл. 359. Главний прокуроръ може да подава извънрѣденъ въззивъ (чл. 25) само противъ рѣшенията и постановленията на окръжното сѣдилище и само тогава когато съ тѣзи рѣшения или постановления е нарушенъ законътъ.

Д-ръ Странски: Въ случай на въззивъ отъ прокурора запрѣщава ли се пуцанието отъ затворъ подъ гаранция?

Т. Кесяковъ: Остава да рѣши сѣдилището. Даже и прокурорътъ ако иска.

Д. Юруковъ: Тукъ ако обвиняемий е първостепено оневиненъ т. е. Ако прокурорътъ каже че ще прави въззивъ, сѣдилището постановява за бѣдѣния арестъ. До тогава билъ ареструванъ съ гаранция, сѣдилището го оневинява и трѣба да се пустне. Ако прокурорътъ каже, че ще прави апелъ тогава друго.

Д-ръ Странски: Въ всѣки случай обвиняемий не губи правото си за да отпѣми затворътъ съ гаранция.

Д. Юруковъ: Не губи. (Приема се чл.).

Чл. 360. Главний прокуроръ трѣбува въ своята извънрѣдна въззивна жалба, която и въ засѣданието на върховното сѣдилище, да изложи до колкото и въ какво направление и за кои мотиви иска унищожението, или измѣнението на рѣшението и постановлението. Въ мотивитѣ си той трѣбува да искаже ясно за какви нарушения на законътъ прави въззивъ.

Чл. 361. Върховното сѣдилище трѣбува да разглѣжда само ония прѣдложения, които сж прѣдставени въ извънрѣдний въззивъ, и да се ограничава само върху обстоятелствата, показани въ мотивитѣ на извънрѣдний въззивъ.

Чл. 362. Главний прокуроръ подава извънрѣденъ въззивъ прѣдвиденъ въ чл. 25 отъ настоящиятъ правилникъ въ срокъ отъ три мѣсеца отъ денятъ, когато се съобщи постановлението или рѣшението на окръжний прокуроръ, нѣ само противъ ония постановления или рѣшения, върху които въ законний срокъ не е било подадено потѣжване или въззивъ.

Чл. 363. Когато се прави извънрѣденъ въззивъ противъ рѣшение, прѣдсѣдателятъ на върховното сѣдилище назначава публично засѣдание, съгласно съ прѣдписанията на настоящиятъ правилникъ, съ тая само разлика че не е необходимо да земе участие обвиняемий, а може просто да се остави на волята му да земе или не участие, нито пъкъ е нужно назначаването на защитникъ, и че могатъ да бѣдѣтъ призовани само ония отъ изслушанитѣ свидѣтели и вещи людие на които повторнитѣ показания би били нужни за обяснение на изложенитѣ въ извънрѣдний въззивъ обстоятелства.

Чл. 364. Извънрѣденъ въззивъ противъ рѣшения, съ които се дава край на обвинение, се разглѣдва въ публично засѣдание, а извънрѣденъ въззивъ противъ постановления на сѣдилища се разглѣдва въ съвѣщателната стая.

Чл. 365. Ако върховното съдилище въ съдението на извънредний въззивъ въ полза на законътъ, признае този въззивъ основенъ и се произнесе, че въ прѣдмѣтното наказателно дѣло законътъ дѣйствително е билъ нарушенъ чрѣзъ постановлението или рѣшението, то трѣбува да унищожи, въ полза на законътъ, рѣшението или постановлението, противъ което е въззивътъ. Това рѣшение обикновенно нѣма никакво влияние върху осъдений нито върху придобититѣ права на странитѣ. Нѣ върховното съдилище по свое благоусмотрение и по прѣдложение на гланий прокуроръ може да простре своето си рѣшение и въ полза на осъдений, като го прогласи невиненъ, или го осъди на по-лѣгко наказание.

ГЛАВА V.

Отзивъ (опозиция).

Чл. 366. Всѣкой който е осъденъ задочно има право да прави отзивъ противъ такъво рѣшение и да иска щото това рѣшение да се счита като не издадено и изново да се захване главното разглѣждане на дѣлото му. Отзивната жалба трѣбува да се подаде на същото съдилище, което е издало задочното рѣшение, въ 15-дневенъ срокъ слѣдъ съобщението на задочното рѣшение лично на осъденийтъ, като се яви или хване.

Чл. 367. Когато задочното рѣшение е издадено слѣдъ като осъденийтъ билъ рѣдочно лично повиканъ и когато му е билъ съобщенъ обвинителенъ актъ, тогава осъдений е длѣженъ да покаже въ отзивътъ си независящитѣ отъ неговата воля обстоятелства, които му сж прѣпятствували да се яви въ засѣданието и да докаже това въ публично засѣдание; въ противенъ случай отзивътъ се отхвърля и първото рѣшение остава въ сила.

Чл. 368. Ако отзивникътъ докаже, че не е могълъ да се яви по прѣпятствие на обстоятелства независящи отъ неговата воля, то отзивътъ му се приема, първото рѣшение се счита като не станало и разглѣжданието на дѣлото се подновява изцѣло.

Чл. 369. Въ случай че отзивникътъ е билъ осъденъ безъ да му е била лично съобщена призовката, то, безъ да е длѣженъ да доказва защо не се е прѣдставилъ, отзивътъ му се приема и разглѣжданието на дѣлото се почнова изцѣло.

Чл. 370. Ако въ засѣданието назначено за разглѣждане на отзивътъ, отзивникътъ пакъ не се яви, отзивътъ му се счита като не станалъ и първото рѣшение остава въ сила. Вторий отзивъ не се приема.

Чл. 371. Когато отзивникътъ се яви въ опрѣдѣленийтъ за разглѣжданието на отзивътъ день, съдилището най-напрѣдъ се произнася върху приемливостта или не на отзивътъ, и ако отзивътъ се приеме, почнува изново разглѣжданието на дѣлото въ същото засѣдание или въ нужда, опрѣделява за това друго засѣдание.

Чл. 372. Ако въ това подновено разглѣждане нѣкой отъ свидѣлитѣ е умрѣлъ, или отсъствува по ничинъ, щото не може да се яви въ засѣданието, то показаніята дадени отъ такъви свидѣтели се считатъ като дадени въ присѣдствието на отзивникътъ, стига само да се прочетѣтъ тия тѣхни показанія въ засѣданието.

Чл. 373. Когато се приеме отзивътъ на задочно осъдений, той, даже и когато се признае за невиненъ, при подновеното разглѣждане осъжда се въ всѣкъ слу-

чай на съдебнитѣ разноси за задочното разглѣждане, освѣнъ когато призовката не му е била съобщена въ врѣмя или лично.

Чл. 374. Постановленията на сѣдилищата издадени въ продължение на наказателното сѣдопроизводство до окончателното сѣдение на едно наказателно дѣло, не подлѣжатъ на отзывъ, ако и да сѣ били издадени въ отсъствие на нѣкое отъ участвуващитѣ лица.

Чл. 375. Противъ такива постановления на върховното сѣдилище има мѣсто за отзывъ, само когато тия постановления сѣтъ отъ такова естество, щото, ако бихъ били издадени отъ първостепенно сѣдилище, странитѣ щѣхъ да иматъ право за поттжвание.

Чл. 376. Задочно осѣденъ отъ едно първостепенно сѣдилище е свободенъ да подаде или само отзывъ или само въззивъ противъ задочното рѣшение, или пъкъ да употреби и двѣтъ тия правни срѣдства, но въ послѣдний случай отзывната жалба и въззивната жалба трѣбува да се подадѣтъ въ единъ и сѣщъ законий петнадесетъ-дневенъ срокъ отъ денътъ на съобщението на задочното рѣшение.

ГЛАВА VI.

Повръщание въ първото положение по причина на истичание на срокове за правни срѣдства.

Чл. 377. Сѣдилището, което има да рѣшава върху едно правно срѣдство, може да възстанови на осѣденъ срокъ за това правно срѣдство, слѣдъ истичанието на законниятъ срокъ, по причина на обстоятелства, които той не е можалъ да избѣгне, безъ да е имало погрѣшка отъ негова страна.

Чл. 378. Повръщание въ прѣжното положение чрѣзъ възстановление на пропуснатъ срокъ въ случаетѣ означени въ прѣдидущий членъ, трѣбва съ писменно прошение да се поиска въ разстояние на осемъ дни слѣдъ отстранението на прѣпятствието, и въ сѣщото врѣме да се подаде правното срѣдство. Простение то се подава на сѣдилището, което е издало рѣшението, противъ което е правното срѣдство.

Чл. 379. Простението за повръщание въ прѣжното положение, заедно съ правното срѣдство и съ всичкитѣ книжа, трѣбва по обикновенный начинъ да се испрати на по-високото сѣдилище. Сѣдилището въ публично засѣдание, слѣдъ изслушванието на общественото министерство рѣшава, върху простението за възстановление на срока, и въ случай, че произнесе, че ще трѣбва да се удовлетвори просбата, то веднага захваща разглѣжданието на правното срѣдство, или го отлага за друго публично засѣдание, ако е нужно.

Чл. 380. Просителътъ е длъженъ въ разглѣжданието на простението му за повръщание въ прѣжното положение самъ да прѣдстави свидѣтели и други доказательства, съ които би можалъ да докаже, че е пропуснатъ срокътъ по причина на обстоятелства показани въ чл. 376.

Чл. 381. Простението за повръщание въ прѣжно положение не спира изпълнението, освѣнъ когато сѣдилището на което е било подадено простението рѣши да се спре това изпълнение.

ГЛАВА VII.

Възобновление на наказателното сждопроизводство.

Чл. 382. Възобновлението на наказателното сждопроизводство може да стане и слѣдъ като се издаде постановление за прѣкрътяване на наказателното сждопроизводство или окончателно за това рѣшение, нѣ само въ случаитѣ и въ формитѣ прѣдвидени отъ законътъ.

I. Възобновление на прѣкратено изслѣдване.

Чл. 383. Ако наказателното дѣяние и наказанието не сж просрочени, прокурорътъ може да поиска възобновление на наказателното сждопроизводство, което е било прѣкратено съ постановление, щомъ бждатъ открити нови обстоятелства или доказателствени срдства, които сами по себе или въ свръзка съ по-прѣди извѣстнитѣ доказателства сж въ състояние да докажатъ виновността на обвиняемий.

Чл. 384. Върху таквъ искание, сждилището отъ първа инстанция съ постановление рѣшава окончателно, слѣдъ съвѣщание въ съвѣщателна стая.

Чл. 385. По прѣдложение отъ прокурорътъ или по длъжностъ, сждилището прѣди да рѣши подобно искание, може, ако го счита за нужно, да възложи на сждебний изслѣдователъ да направи издирвания и прѣдварителни испитвания.

Чл. 386. Ако сждилището рѣши, че трѣбва да се възобнови наказателното сждопроизводство, то прокурорътъ може, или веднага да подаде обвинителний актъ, ако не е нужно сждебно изслѣдване, или да възложи на сждебний изслѣдователъ да допълни изслѣдванието и слѣдъ това да подаде обвинителний актъ. Въ таквъ случай сждебний изслѣдователъ не може вече да прѣкрати наказателното сждопроизводство, нѣ той трѣбва въ доклада си да изложи свободно мнѣнието си за резултата отъ допълнителното изслѣдване.

II. Възобновление слѣдъ окончателно рѣшение, влѣзло въ законна сила.

Чл. 387. Когато нѣкой е осжденъ окончателно съ рѣшение, влѣзло въ законна сила, пакъ може да поиска възобновление на наказателното сждопроизводство въ своя полза, ако и да е вече прѣтърпѣлъ наказанието си, въ слѣдующитѣ случаи:

1 о. Ако се докаже, че осжжданието е станало на основание на фалшиви книжа, на лъжливо свидѣтелствование, на подкупване или каквото да е друго наказуемо дѣло на нѣкое трето лице.

2-о. Ако едно и сжщо дѣяние съ различни рѣшения сж били осждени двѣ или повече лица и отъ сравнението на тия рѣшения по между имъ, както и на фактитѣ, които имъ служатъ за основа, очевидно излазя, че едно или повече отъ осжденитѣ лица сж невинни.

3 о. Ако осждений приведе нови факти или нови доказателствени срдства, които сами по себе или въ свръзка съ по-прѣди произвѣденитѣ доказателства сж отъ естество да послужатъ за обвиняванието му или осжжданието му на друго по-лекъ отъ законътъ прѣдвидено наказание.

Чл. 388. Като се направи искание за възобновление на наказателното съдопроизводство, съ това не се спира изпълнението на рѣшението. Нѣ съдилището може по важни причини да отложи или да спре изпълнението.

Чл. 389. Исканието да се възобнови наказателното съдопроизводство, слѣдъ смъртта на осѣденый, може да стане отъ останалий съпругъ, отъ роднитѣ по възходяща или исходяща линия, отъ роднинитѣ по успорѣдна линия до първия степенъ, отъ настойникътъ или законниятъ му прѣставитель.

Чл. 390. Ако прокурорътъ добие свидѣния за нѣкое обстоятелство, което би оправдавало подаването на искание за възобновление на наказателното съдопроизводство, въ полза на осѣденый, той е длъженъ да извѣсти това нѣщо на осѣденый, или на друго лице, което има право да иска възобновлението на наказателното съдопроизводство, или самъ да направи такъво искание.

Чл. 391. Прокурорътъ или частниятъ обвинитель немогътъ да поискатъ възобновлението на съдопроизводството за дѣло, въ което обвиненийтъ е билъ оневиненъ чрѣзъ рѣшение, влѣзло въ законна сила, освѣнъ когато правото за прѣслѣдване на наказателното дѣяние не е просрочно и то само въ слѣдующитѣ случаи.

1-о. Когато рѣшението е било основано на фалшиви документи, на подкупване или на друго наказателно дѣяние извършено отъ обвинений, съ цѣль да се избави отъ наказанието, което му се е падало.

2 о. Кагато оневинениятъ, слѣдъ влизанието на рѣшението въ законна сила, се признае самоволно прѣдъ съдята или прѣдъ прокурорътъ за стореното му дѣяние съ цѣль да се възобнови съдопроизводството.

Чл. 392. За да може да се възобнови наказателното съдопроизводство, въ случаитѣ прѣдвидени въ чл. 387 1-ва алинея, и 1-ва алинея отъ чл. 391 трѣбва тѣзи случаи да бѣдѣтъ доказани съ рѣшение влѣзло въ законна сила.

Чл. 393. Искание за възобновление наказателното съдопроизводство трѣбва да се подаде на онова съдилище, противъ рѣшението на което е отправено. Въ исканието трѣбва да бѣдѣтъ изложени законнитѣ причини за възобновлението, както и доказателственитѣ срѣдства.

Чл. 394. Съдилището, противъ рѣшението на което е подадено исканието за възобновление на съдопроизводство, рѣшава всѣкога, да ли трѣбва това искание да се удовлетвори или не; нѣ за да направи това, трѣбва прѣдварително да испита, чрѣзъ съдебний изслѣдователъ или прѣзъ едного отъ членовѣтъ си, обстоятелствата показани въ мотивитѣ на исканието. Слѣдъ това ако исканието е за единъ отъ случаитѣ показани въ чл. 386 трѣбва да изслуша прокурорътъ, а въ случаитѣ прѣдвидени въ чл. 392, да изслуша обвинений въ завѣщателно засѣдание и тогава да рѣши върху исканието за възобновление на съдопроизводството.

Чл. 395. Искание за възобновление на наказателното съдопроизводство се отхвърля като не основно, ако причинитѣ не бѣдѣтъ достатъчно показани и подкрѣпени, или ако се признае, че тѣзи причини не сѣ имали никакво влияние върху рѣшението.

Чл. 396. Когато първостепенното съдилище е рѣшило да се удовлетвори исканието, то за цѣлото дѣло почва изново изслѣдване, а ако ли това удовлетворение е рѣшено отъ Върховното съдилище, то, въ постановлението за възобновле-

ние на сждопроизводството, опрѣдѣлява ново публично засѣдание за сждане, на основание на новитѣ доказателствени сръства, или да се повърне дѣлото на първостепенното сждилице.

Чл. 397. Прѣдписанията на настоящий законъ за прѣдварителното изслѣдувание, за прѣкръпяване на изслѣдуванието, за подаване на обвинителенъ актъ, за публичното засѣдание и за правнитѣ сръдства, сж въ сила и при дозволено възобновление на наказателното сждопроизводство.

Чл. 398. Когато възобновеното наказателно сждопроизводство се свърши съ прѣкръпяване на изслѣдуванието безъ да достигне работата до разглѣждане прѣдъ сждилицето, тогава обвиняемий има право да поиска да се оънародва, че прѣслѣдуванието противъ него е прѣкратено.

Чл. 399. А ако дѣлото достигне да се разглѣжда въ публично засѣдание, показанията на свидѣлитѣ, на вѣщитѣ людие или на съобвиняемитѣ, испитани при прѣжното сждане на дѣлото, на които повторното призование не се счита за нужно, или е станало невъзможно, трѣбва да се прочитатъ въ засѣданието. Ако ли се намѣри за нужно да се испиватъ изново нѣкой свидѣтели и вѣщи людие, които сж били на прѣжъ испитани, тия трѣбва повторително да се приведатъ подъ клѣтва само тогавъ, когато изрично поиска това обвинителтъ или обвиняемий; въ противенъ случай е достатъчно само да имъ се напомни, че положената отъ тѣхъ клѣтва се отнася и до повторното имъ испитвание.

Чл. 400. Когато възобновлението на наказателното сждопроизводство е станало за въ полза на осжденийтъ, той не може съ новото рѣшение да бжде осжденъ на по-тѣжко наказание, отъ колкото му е било наложено чрѣзъ първото рѣшение, а въ случай, че той вече е билъ истеглилъ нѣкаква частъ отъ наказанието си, тая частъ трѣбва да се свали отъ наказанието, на което се осжда съ второто рѣшение.

Чл. 401. Когато осждений е вече умрѣлъ и сждилицето има да рѣши, да ли трѣбва да удовлетвори исканието, за възобновление на наказателното сждопроизводство, или не (чл. 394), то, безъ да подновява прѣдварителното изслѣдувание или публичното разглѣждане на дѣлото, въ сжщото си завѣщателно засѣдание възлага върху нѣкого отъ сждитѣ да изслѣдва, ако е нужно, новооткрититѣ още доказателства, и послѣ рѣшава, като признава осждечий за невиненъ или отхвърля исканието за подновявание.

Чл. 402. Така сжщо и въ други случаи, сждилицето е удовлетворило исканието за възобновление на наказателното сждопроизводство, въ полза на осждений, може незабавно чрѣзъ ново рѣшение да го прогласи за невиненъ, ако обвинителтъ е съгласенъ на това. Противъ таквотъ рѣшение нѣма вече никакво правно сръдство, и оневинений или роднинитѣ му могатъ да искатъ оънародванието на това рѣшение.

Чл. 403. Всичкитѣ други постановления, които бждатъ произнесени отъ първостепенното сждилице, по поводъ на нѣкое искание за възобновление на наказателното сждопроизводство, подлѣжатъ на потѣжвание, освѣнъ, ако сж рѣшения по сжщността на дѣлото, противъ които може да стане само въззивъ.

Чл. 404. Щомъ едно постановление издадено за възобновление на наказателното сждопроизводство, въ полза на осждений, влѣзе въ законна сила, изпълне-

нието на наказанието тутакси се спира, а за задържане на обвиняемия въ затворъ иматъ сила прѣдписанията и началата на прѣдварителний затворъ. Също и изпълнението на оная частъ отъ по-напрѣжното рѣшение, която се отнася до частнитѣ правни искове на странитѣ, прѣзъ врѣмето догдѣто трае възобновеното сждопроизводство, трѣбва такожде да стане висяще.

Чл. 405. Наказателното сждопроизводство, спорѣдъ общитѣ прѣдписания, може, догдѣ наказателното дѣяние не е просрочено, изново да се започне или да се продължи отъ надлѣжнитѣ власти, безъ да се глѣда на условията и формалноститѣ, които се прѣдписватъ за възобновението на наказателното сждопроизводство само въ слѣдующитѣ случаи:

1-о. Ако прѣдварителнитѣ издирвания сж били сирѣни или доношението отложено, безъ да е било започнато собствено сждебно изслѣдване (чл. 87).

2-о. Когато е било издадено оневинително постановление само по тая причина, че не е съществувала тѣжба отъ страна на уврѣденото лице, което само е имало право да обвинява и да иска прѣслѣдванието, ако това лице отпослѣ поиска изново прѣслѣдване или повдигне обвинение (чл. 284 бр. 3).

3-о. Когато прокурорътъ подаде новъ обвинителенъ актъ, по слѣдствие на унищожение на първиятъ му актъ, причина че не билъ съставенъ споредъ правилника (чл. 284 бр. 1).

4-о. Ако въ рѣшението, съ което се дава край на наказателното сждопроизводство, било запазено право на тѣжителтъ да дава жалба за друго нѣкое наказателно дѣяние (чл. 283).

ЧАСТЬ СЕДМА.

Исполнение на наказателнитѣ рѣшения и разноси по наказателното сждопроизводство.

ГЛАВА I.

Исполнение на наказателнитѣ рѣшения.

Чл. 406. Наказателнитѣ рѣшения не могатъ да бждѣтъ изпълнени до когато не влѣзатъ въ законна сила. Но ако осждении се намѣрва въ прѣдварителенъ затворъ, и осжжданието му е станало за прѣстѣпление или простѣпка, то срокътъ на наказанието му се брои отъ първото рѣшение, ако сждилището въ рѣшението си не постановява другоаче.

Чл. 407. Наказателнитѣ рѣшения се изпълняватъ чрѣзъ грижата на прокурорътъ. За тѣзи цѣль, щомъ нѣкое рѣшение е придобило законна сила, прѣдсѣдателятъ на сждилището незабавно испраща на прокурорътъ едно потвърдено извлѣчение отъ рѣшението съ повелителната му частъ, съ забѣлѣжка, че рѣшението е изпълнимо.

Чл. 408. Всѣкое наказателно рѣшение, влѣзло въ законна сила, незабавно се изпълнява, освѣнъ ако съществува противъ това нѣкое законно прѣпятствие. Обвиняемиятъ, който съ рѣшението е признатъ за невиненъ, ако е билъ въ затворъ, щомъ ся прогласи рѣшението, освобождава ся тутакси още въ стаята на засѣданието, освѣнъ въ слушайтъ, който е изложенъ въ чл. 359 на сжщия законъ.

Чл. 409. Исполнението на наказанието, което не е за по-вече от една година, може да се отложи, ако се удостовери, че чрезъ внезапното запиране на осждений семейството му се заплашва да остане безъ прѣхрана, и ако отъ друга страна нѣма никакъвъ страхъ, че осждений ще побѣгне. За таквъотъ отсрочване, което осждений трѣбва да поиска веднага слѣдъ прогласяване на рѣшението, постановлява пакъ онова сѣдилище, което е издало рѣшението, слѣдъ като изслуша прокурорътъ, нѣ никога не бива да се отлага наказанието за по-вече отъ шестъ мѣсеци. Противъ таквъотъ постановление нѣма никакво правно срѣдство. Но щомъ веднажъ се започне изпълнението на наказанието, то не бива вѣче да се прѣкъснѹва.

Чл. 410. На осждений на парично наказание сѣщо може да се дозволи да исплати това количество, за което е прѣсждѣнъ, въ единъ или въ нѣколко опрѣдѣлени срокове, въ случай че безотлагателно исплащане би заплашвало да липни отъ прѣхрана семейството му. Таково дозволение сѣдилището издава, слѣдъ като изслуша заслѹоченчето на прокурора, съ постановление, противъ което нѣма правно срѣдство.

Чл. 411. Исполнението на наказанието трѣбува да се отложи, и не може да се тури въ дѣйствиѣ, ако осждений е душевно заболѣлъ, или ако го е намѣрила тежка тѣлесна болѣсть, докле не оздравѣе, както и ако осждената е трудна въ такова положение, щото може да се прѣдположи, че ще роди въ затворътъ.

Чл. 412. Когато ще се изпълнява рѣшение противъ нѣкое лице, което занимава правителствѣнна служба или нѣкакъвъ публиченъ чинъ, трѣбува да се извѣсти за това на прямото началство на осждений.

Чл. 413. Ако чрезъ осждание, осждений спорѣдъ законътъ се лишава отъ чинъ, служба, или отъ гражданскитѣ си права или други права и привилегии, тогазъ се испраща извлѣчение отъ рѣшението, което е вече влѣзло въ законна сила, на онова учрѣждение, което има право да направи нуждитѣ въ това отношение распорѣждания.

Чл. 414. Прокурорътъ има право, за изпълнение на наказанието върху оногава, който е билъ на свобода да издаде заповѣдъ за запиране или за довождане въ случай, че осждений не се е прѣдставилъ да изпълни наказанието, слѣдъ като е билъ за това призованъ. За тая сѣщата цѣль прокурорътъ може да издаде и публиченъ листъ за арестуване, въ случай че осждений е билъ побѣгналъ или се е скрилъ.

Д-ръ Странски: Послѣдната фраза съдържа ограничение. Жена непразна може да се освободи въ 7, 8, 9, мѣсеци. Първитѣ мѣсеци не прѣчи да бѣде запрѣна.

Т. Кесяковъ: И тукъ тѣй се разбира: „щото може да се прѣдположи че ще роди въ затвора“.

Д. Стамбуловъ: Ако се накаже за една година, разбира се че се отлага наказанието до гдѣто роди.

Т. Кесяковъ: Ако е осждена за една година отпуща се въ труднитѣ мѣсеци да роди вънъ, послѣ пакъ се затвара.

К. Калчевъ: Такива работи оставатъ на цѣнение на сѣдилището.

Д. Стамбуловъ: Не е тѣй, г-нѣ Кесяковъ, по горѣ се казва, че щомъ е наченато изпълнението на наказанието не може да се прѣкрати.

Чл. 415. Когато осждений, подиръ почванието на изпълнение на наказанието му, ся тури въ болница, по причина на болѣсть, врѣмето до като трае болѣстьта му, трѣбува да се счита въ врѣмето на наказанието му.

Т. Кесяковъ: Какво се разбира отъ думитѣ: „който занимава правителствена служба или е на нѣкакъвъ публиченъ чинъ“.

К. Калчевъ: Тукъ се разбира общинска служба, служби по кметствата и пр. тия са публични служби.

Прѣдсѣд.: Тая фраза е взета отъ нѣмскитѣ закони, дѣто подъ „публиченъ чинъ“ се разбиратъ разни хора съ титли. По добръ отъ нашия законъ да ся махне.

К. Калчевъ: И тия които сж урѣждали настоящия правилникъ, знаяли са че въ насъ такива членове не сжществуватъ и ако е оставена тая фраза, е да ся разбиратъ общинскитѣ служби, върховнитѣ и пр.

Чл. 416. Лица, които сж били окончателно осждени за злосѣяние, отъ кое и да било углавно сдилище, въ Источна Румелия, прѣтърпяватъ наказанието си въ централната тъмница. Всичкитѣ други, които сж били осждени на наказание за нѣкакво прѣстѣпление или постѣпка, прѣтърпяватъ наказанието си обикновенно въ затворитѣ, които ся намиратъ при ония углавни сдилища, които сж прои несли първостѣпеннитѣ рѣшения.

Чл. 417. Всичкитѣ тъмници трѣбува да бждѣтъ устроени гигиенически и така, щото, чрѣзъ задържаванието на осжденитѣ въ тѣхъ, да ся постигне ожидаемата отъ наказанието цѣль. На затворницитѣ трѣбува да ся дава нѣкакво цѣлесобразно занимание и да ся направи невъзможно бѣганието имъ. Подробни прѣдписания за устройството на тъмницитѣ, за отнасянието спряма затворницитѣ и за други таквизъ нарѣдби ще ся издадѣтъ особенни правилници.

Чл. 418. Прокурорътъ заповѣдва отвожданието на осжденитѣ въ затворътъ; сдилището за тѣзи цѣль му съобщава описъ на качества на осждений и други върху него бѣлѣжки. Прокурорътъ праща осждений, заедно съ прѣписъ отъ описъта му на тъмничното управление.

Чл. 419. Когато едно углавно рѣшение заповѣдва конфискуванието на стоки и орѣдия, унищожението на прѣдмѣти, лишение отъ нѣкакво занятие или каквито и да било права и привилегии, то прокурорътъ е длѣженъ да ся споразумѣе съ ония власти на които надлѣжи да извършатъ потребното.

Д-ръ Странски: Нѣма нужда отъ тоя членъ въ закона. Такова нѣщо зависи отъ административно распорѣждане.

Д. Юруковъ: Това стои въ Тур. наказителенъ кодексъ, но тукъ ще се приспособява спорѣдъ мѣстнитѣ условия.

Чл. 420. Прошения за милость, за намаление или измѣнение на наказанието ся подава на Директорътъ на Правосѣдието. Тия прошения трѣбува да съдържатъ причинитѣ и обстоятелства, за които осжденийтъ проси милость, намаление или измѣнение на наказанието си.

Св. Тилевъ: Тукъ да ли не е възможно да се прибави единъ новъ членъ за да се избѣгватъ нѣкои мякотини въ затворитѣ по вѣроисповѣдно отношение?

Д-ръ Странски: Предвиждатъ се леснотии и удобства.

Чл. 421. Директорът на Правосъдието, слѣдъ като събере нуждитѣ свѣдѣния отъ гдѣто трѣбува и слѣдъ като вземе мнѣнието на главний прокуроръ и на Върховното Сѣдилище, отдѣление углавно, извършва потрѣбното, съобразно съ чл. 61, алинея 4-та на Органическиѣ уставъ.

Чл. 422. Прощението за помилование, измѣнение или намаление на наказанието не спира изпълнението на рѣшението, освѣнъ ако виновниятъ е осъденъ на смъртно наказание или на крепостенъ затворъ.

Чл. 423. Осъденитѣ на смъртъ се турятъ приврѣменно въ затворъ съ окови, до като тѣхното смъртно наказание се утвърди или отложи отъ Н. В. Султана съгласно съ 262 чл. отъ Органическиѣ Уставъ.

Осъденитѣ на крѣпостенъ затворъ се оставятъ приврѣменно на свобода подъ поръчителство или подъ полицейски надзоръ, а въ случай на нужда се полагатъ въ простъ затворъ, до като се измѣни наказанието имъ, съобразно съ 47 чл. отъ наказателниятъ законъ.

ГЛАВА II.

Разноски по наказателното сѣдопроизводство.

Чл. 424. Всичкитѣ актове относящи се до наказателни дѣла, прѣдъ които власть и да се съставятъ, както и всичкитѣ книжа които подаватъ странитѣ, относящи се до такива дѣла, сѣ освободени отъ пощенски, сѣдебни и тимброви права и други мита.

Т. Кесяковъ: Излишно е тукъ да се спомѣнува за „Върховното сѣдилище“ такива свѣдѣния Директорътъ може да вземе отъ Главний Прокуроръ, отъ тъмничния затворъ и пр. Върховний Сѣдъ иска и не може да знае нищо за повѣдението на затворения.

Д. Юруковъ: Независимо отъ всички практически съображения въ тия случаи, въ които човѣкъ може да се пуца ще кажа, че спорѣдъ Нѣмската и Френската процедури почти по сѣщия начинъ става опрощението, както и реабилитацията. Върховното сѣдилище трѣбва да признае олѣкчителнитѣ обстоятелства и мѣстото за помилване, то си дава мнѣнието, тѣй като Директора на Правосъдието не може да има по голѣмо мнѣние. Сѣдилището което сѣдило дѣлото е въ състояние да знае какво да стане. (Чл. се приема).

Чл. 425. Разноскитѣ които осъдени или други въ дѣлото участвуващи страни, въ прѣдвиденитѣ отъ законътъ случаи, ще плащатъ въ наказателното сѣдопроизводство, сѣ слѣдующитѣ:

- 1-о. Разноски за съобщението на призовкитѣ;
- 2-о. Разноски за доводъ, за пазяние и за принасянието на обвиняемии или на други лица;
- 3-о. Възнаграждение на свидѣлитѣ, на вѣщитѣ людие и на прѣводачитѣ;
- 4-о. Възнаграждения за защитници и на други лица, които прѣдставляватъ странитѣ;
- 5-о. Разноски за храна и лѣкуване на обвиняемий, прѣзъ врѣмето на прѣдварителний затворъ;

6-о. Пътни и дневни разноси на сждиитѣ и на чиновницитѣ отъ Общественното министерство ;

7-о. Разноси по изпълнението на рѣшението.

Тия разноси, въ случай на нужда, ся прѣдплащатъ отъ Областната касса, като ся запазва право за да ся възвѣрнатъ, съгласно съ установленията изложени въ слѣдующитѣ членове.

Чл. 426. Всѣкое рѣшение и всѣкое постановление, чрѣзъ които ся прекратява прѣслѣдванието на едно дѣло, трѣбува въ сждитото врѣме да опрѣдѣлява, кому възлага да заплати разноситѣ, станали по углавното сждопроизводство.

Чл. 427. Когато обвиняемий ся осжди за наказателно дѣяние, то той ся осжда съврѣменно да плати и сждебнитѣ разноси станали по производството.

Чл. 428. Когато обаче обвиняемий ся е обвинявалъ за разни наказателни дѣяния и не ся е осждилъ за всички, то сждилището трѣбува да го осжди на сждебнитѣ разноси, само на ония дѣяния за които ся е осждилъ, до колкото това може да ся опрѣдѣли. Ако нѣколцина ся осждатъ заедно съ сждо дѣяние, то ся считатъ взаимнопоржчителы по мѣжду имъ за исплащане на сждебнитѣ разноси. Но това правило не ся приспособява и за разноситѣ по прѣдварителний затворъ или за изпълнението на рѣшението.

Чл. 429. По общо правило, сждебнитѣ разноси ся възлагатъ на Областний ковчегъ, ако обвинений не е билъ осжденъ; но ако прѣслѣдванието е било почнато по исканieto на частний или субсидиарний тжжитель, или на гражданската страна, то тѣ ся осждатъ да платятъ сждебнитѣ разноси въ случай, че обвинений ся оневини.

Чл. 430. Ако наказателното прѣслѣдване е било започнато, по слѣдствие на кльвѣтническо доношение, съ което умишлено е изопачена истината, то доносителътъ ся осжда да плати и сждебнитѣ разноси.

Чл. 431. Когато углавното сждопроизводство ся спира, по причина че оплакването, чрѣзъ което било почнато, е оттеглено назадъ, то сждебнитѣ разноси плаща онзи, който е направилъ това оплакване. Общественното министерство никога не може да ся осжди на заплащания сждебнитѣ разноси.

Чл. 432. Разноси свързани съ правно срѣдство което е било назадъ оттеглено или останало безъ слѣдствие, тежатъ върху оногова, който е билъ подалъ това правно срѣдство. Ако би прокурорътъ да е подалъ правно срѣдство, то по-трѣбнитѣ разноси, които ся увеличаватъ за обвиняемий могатъ да бждатъ наложени на Областний ковчегъ. Когато правното срѣдство е било само отчасти удовлетворено, сждилището може да распрѣдѣли разноситѣ кому колкото ся пада. Сждитото ся прави и съ разноситѣ, които сж станали по поводъ на нѣкое прѣдложение за възобновление на углавното сждопроизводство. Разноси, станали по повръщане дѣлото въ по-напрѣжното му положение, тежатъ върху оногось, който е направилъ това прѣдложение, освѣнъ когато тия разноси сж станали по причина на неосновани възражения отъ противникътъ.

Д-ръ Странски: Какво се разбира отъ думата субсидиарний?

К. Калчевъ: Когато се случи, че прокурорътъ отказва да преслѣдва, че нѣма мѣсто за това, тогава лицето което само повдигне искъ, е субсидиарно.

Чл. 433. По общо правило, онзи който е ималъ защитникъ въ единъ наказателенъ процесъ, той тегли разносикѣ на защищаванieto, даже когато защитникътъ му е билъ назначенъ отъ сѣдилището по длѣжностъ. Обаче, ако защитникътъ е билъ назначенъ на лице припознато за бѣдно, то на тоя защитникъ, по негово искание, ся плаща отъ Областний ковчегъ за разносикѣ които оправдае, че е направилъ.

Лицата, които при свършването на процесътъ ся осжждатъ да платятъ сѣдебнитѣ разноси, осжждатъ ся да заплатятъ и разносикѣ за защищавание.

Чл. 434. Въ случай, че има споръ мѣжду защитникътъ и защищаваный за количеството на възнаграждението, то този споръ ся рѣшава отъ сѣдилището, което първостепенно е било компетентно, да разглѣда процесътъ, по който сѣ станали разносикѣ.

КНИГА ТРЕТЯ

Сждопроизводство прѣдъ околийскитѣ сѣдници и прѣдъ кметоветѣ.

ГЛАВА I.

I. Сждопроизводство прѣдъ околийскитѣ сѣдници.

Чл. 435. Подсѣдни на околийскитѣ сѣдници сѣ наказателни дѣяния, извършени въ пространството на сѣдебната имъ окръжностъ, които ся наказватъ съ заговоръ до единъ мѣсець или съ глоба до 1,000 гроша златни.

Чл. 436. Обвинението ся упражнява отъ уврѣденото лице като частенъ тѣжitelj, отъ полицейски комисаръ, отъ кметътъ или неговий помощникъ, или въобще отъ чиновникътъ на онова управление, който е направилъ доношението.

Околийскый сѣдникъ щомъ получи доношения, за такива прѣстѣпления или простѣпки, дѣйствува по длѣжностъ, безъ да извѣстява за това на окръжното сѣдилище или на окръжний прокуроръ,

Чл. 437. Околийскый сѣдникъ разглѣжда наказателното дѣяние безъ прѣдварително изслѣдване, но въ случай на нужда може да направи нѣкои прѣдварителни издирвания.

Чл. 438. Въ разглѣжданieto и въ издирването на наказателни дѣяния отъ подсѣдностъ на околийскитѣ сѣдници налагатъ ся слѣдующитѣ ограничения :

1-о) Набѣдений не бива да се запира прѣдварително, нито да ся принуждава тѣлесно и да ся яви;

2-о) Публична заповѣдъ за задержание нѣма да ся издава, но въ важни случаи може да ся съобщи на правителственнитѣ учрѣждения, описание на отличителни чърти на набѣдений съ прѣпорѣка, ако се издиръ набѣдений, да ся извѣсти за това на надлѣжний сѣдникъ, за да може да съобщи призовка на набѣдений;

3 о). Задочно осжждане на набѣдений може да стане само, слѣдъ като ся съобщи рѣдовна призовка лично на набѣдений;

4-о). Не е позволено прѣглѣждане на книгитѣ на трети лица, както и конфискувание или отваряние на писма.

Чл. 439. Когато органитѣ на публичната безопастностъ, въ случай на заварено прѣстѣпление, доведжтъ набѣдений, или когато тѣжiteljтъ и набѣдений ся

явятъ, ако сж готови всичкитѣ доказателствени сръдства по обвинението и по защитата, тогава сждникътъ трѣбува да започне изведнѣжъ публичното засѣдание, освѣнъ ако набѣдений въ полза на защитата си, поиска отлагание. Извънъ тоя случай, сждникътъ повиква съ рѣдовни призовка набѣдений, тжжителътъ, както и свидѣлитѣ, ако има такива, да ся прѣдставятъ прѣдъ него въ опрѣдѣленъ день, за разглѣждане на дѣлото въ публичното засѣдание. Призовката трѣбува да ся съобщи на участвуващитѣ лица така, щото отъ денътъ на съобщението ѣ до денътъ на засѣданието да има най малко три дена, въ извънрѣдний случай въ които ся изисква бързота, набѣдений може да ся призове за сщщй день и въ опрѣдѣленъ часъ.

Чл. 440. Призовката трѣбува да е писменна и да съдържава:

- 1-о. Датата и мѣстото;
- 2-о. Името и прѣкорътъ на набѣдений, званието му, мѣстожителството му или мѣстоприбиванието му;
- 3-о. Означение на тжжителътъ;
- 4-о. Кратко изложение на прѣдмѣтътъ на обвинението и означение на членътъ на законътъ, който прѣдвизда наказателното дѣяние;
- 5-о. Означение на мѣстото, на денътъ и на часътъ на публичното засѣдание;
- 6-о. Напомнувание, не набѣдений да принесе съ себе си доказателствени сръдства, съ които мисли да се защитава, или да извѣсти съ врѣме на сждникътъ имената на свидѣлитѣ си, които би поискалъ да се призовжтъ за публичното засѣдание.

7-о. Напомнувание, че публичното засѣдание ще стане и рѣшението ще се произнесе и въ отсъствие на набѣдений, ако се не прѣдстави въ опрѣдѣлений часъ.

Чл. 441. Набѣдений може въ публичното засѣдание самъ да се защитава, или да си хване защитникъ. Ако не иска да ся прѣдстави въ публичното засѣдание самъ лично, той може да опълномощи нѣкого да го замѣства, но замѣстникътъ трѣбува непрѣменно да бжде снабденъ съ пълномощно, издадено нарочно за тоя случай; обаче сждникътъ е свободенъ да поиска да ся прѣдстави лично самъ набѣдений, ако счита това нужно за откривание на истината.

Чл. 442. Ако набѣдений не ся прѣдстави въ означеното публично засѣдание, макаръ и да му е била съобщена призовката то сждникътъ може да го призове съ повторна заповѣдъ за прѣдставяние, ако счита за нужно личното му испитвание; друго-яче той незабавно отвара публичното засѣдание и, въ отсъствието на обвиняемий произвожда доказателствата и произнася рѣшението си, отъ което прѣнискъ съобщава послѣ на обвиняемий.

Чл. 443. Засѣданието е публично; то може да стане тайно само по изисквания на нравственността и на общественый порѣдкъ или когато ся касае до частна жалба и странитѣ поискать едногласно исклучението на явността.

Чл. 444. Публичното засѣдание ся начина съ обявление на дѣлото, което има да ся разглѣжда; слѣдъ това ся прочита доношението и ся испитва обвиняемий или ся ислушватъ показанията на неговий прѣдставитель и ся произвождатъ доказателствата, слѣдъ които ся дава думата на обвинителътъ или на частний тжжителъ, и най послѣ на обвиняемий или на неговий защитникъ; а когато ся свѣршатъ заключителнитѣ прѣнискъ сждникътъ обявлява разискванията сключени, и, слѣдъ

съобщение съ своите заседания, произнася въ публичното заседание мотивираното си решение, което ся излага въ протоколътъ.

Чл. 445. Въмѣсто кѣтва свидѣлитѣ и вѣщитѣ людие ще ся общаватъ прѣдъ сѣдникътъ да исповѣдатъ всичко щото знажтъ, безъ да скриватъ нѣщо или да искривятъ истината. Но ако показанията на свидѣлитѣ, ще служатъ за доказателство противъ обвиняемий, който отказва нѣщо, и ако послѣдний или тжжителятъ поискать това изрично, тогава свидѣлитѣ, спорѣдъ прѣдписанията на законътъ, ще ся приведжтъ подъ кѣтва, ако нѣма нѣкое законно прѣпятствие.

Д-ръ Странски: Крайната дума „набѣдений“ по добръ да се замѣни съ обвиняемий. (Приема се).

Чл. 446. Околийскій сѣдникъ държи единъ регистръ, въ който ще ся вмѣстятъ на кратко всичкитѣ рѣшения, които произнася, съ датата на съобщението имъ на странитѣ, на въззивътъ, ако има, и на изпълнението имъ. Прѣписъ отъ тоя регистръ ся проважда всѣкой мѣсець на окръжний прокуроръ.

Чл. 447. Заочно издаденитѣ рѣшения отъ околийскитѣ сѣдници подлѣжатъ на отзывъ, съгласно съ правилата за това правно сръдство, изложени въ настоящий законъ.

II. Въззивъ противъ рѣшенията на околийскитѣ сѣдници.

Чл. 448. Противъ рѣшенията на околийскитѣ сѣдници става въззивъ прѣдъ окръжнитѣ сѣдилища на сжшитѣ окръжи, въ които ся намиратъ околийскитѣ сѣдилища. Въззивътъ трѣбува да ся подаде най-късно до петнадесять дѣня отъ дѣньтъ на устното произнасяние на рѣшението, а когато обвиняемий не е присѣтствувалъ при това произнасяние, въззивътъ ся подава въ сжщий срокъ, считанъ отъ дѣньтъ на съобщението на официаленъ прѣписъ отъ рѣшението. За да може да ся счита срокътъ за въззивъ отъ дѣньтъ на устното проглашение на рѣшението, трѣбува да ся извѣсти на осѣдений до кое врѣме въззивътъ може да бѣде подаденъ, и това трѣбува да бѣде изрично забѣлѣжено въ протоколътъ.

Незапазването на този срокъ влѣче изгубването на правото за въззивъ.

Чл. 449. Въззивътъ трѣбува да се подаде на он ва околийско сѣдилище, противъ рѣшението на което е отправенъ; а околийскій сѣдникъ, въ срокъ на осемъ дѣня испраца на прѣдсѣдательтъ на окръжното сѣдилище подаденитѣ въззивъ заедно съ всичкитѣ относящи ся до дѣлото книжа.

Чл. 450. Могжтъ да правятъ въззивъ противъ рѣшения на околийскитѣ сѣдници: а) обвиняемий или мжжътъ на обвиняемата, неговитѣ роднини по възходяща и нисходяща линия, или неговий законенъ прѣдставитель, но само въ полза на обвиняемий, отъ които родителитѣ и законний опекунъ на осѣдений могжтъ да подаватъ въззивъ и безъ съизволения на послѣдний, ако той е неплнолѣтенъ или неспособенъ; б) обвинительтъ само въ врѣда на обвиняемий; в) гражданската страна, ако има такава, само за гражданскій си искъ.

Чл. 451. Окрѣжний прокуроръ има право да направи извънрѣденъ въззивъ противъ рѣшенията на околийскій сѣдникъ, въ срокъ отъ единъ мѣсець отъ датата на получаването на прѣписъ отъ регистрътъ, показанъ въ чл. 447 въ случая,

когато околийският съдникъ е надминалъ прѣдѣлитѣ на своята компетентность или когато осъжданието е станало за едно дѣло, което не се наказва отъ законътъ.

Въззивътъ на окръжний прокуроръ не забира изпълнението на рѣшението.

Чл. 452. Въззивътъ трѣбува да съдържа: отъ кои части на рѣшението въззивникътъ ся счита онеправданъ и мисли, че има право да ся оплаква, и, ако се основава на нѣкои неправилности въ сѣдопроизводството да покаже тия неправилности. Ако въззивникътъ неопредѣля именно отъ коя частъ на рѣшението е незадоволенъ, то трѣбува да ся прѣдполага, че въззивътъ е отправенъ противъ цѣлото съдържание на рѣшението. Но въ послѣдний случай, какъвто и да бѣде резултатъ на въззивното сѣдение, въззивникътъ ще е отговоренъ за излишнитѣ разности, които би произлѣзли по причина на пропушанieto да мотивирува въззива си.

Чл. 453. Подаването на рѣдовенъ въззивъ, спира изпълнението на рѣшението.

Чл. 454. Такъвъ въззивъ ся разгѣжда отъ окръжното сѣдилище, отдѣление углавно, въ публично засѣдание, като ся изслушатъ въззивникътъ, призованитѣ свидѣтели, частний тѣжителъ и гражданската страна, относително до нейнитѣ частни искания за обезщетение, както и слѣдъ изслушването на окръжний прокуроръ.

Когато обвинението е било отъ чиновникъ или служителъ на нѣкое управление, присѣтствието на обвинителътъ въ въззивното сѣдение не е нужно.

Чл. 455. Нови свидѣтели и вѣщи лица могатъ да бѣдѣтъ испитвани при въззивното сѣдение само тогава, когато има надѣжда, че, чрезъ тѣхнитѣ показания, ще ся докажатъ като невѣрни нѣкои важни обстоятелства, които първостѣпенното сѣдилище считало за доказани. Повторителното испитване на свидѣтели и на вѣщи лица, които сѣ били вече испитани отъ околийскиятъ съдникъ въ публичното засѣдание, може да се дозволи само тогава, когато сѣдилището счита това за потрѣбно, по случай на нѣкои важни съмнѣния, върху достовѣрността на приведенитѣ въ първостѣпенното рѣшение обстоятелства. Извънъ тоя случай ще ся прочи тѣтъ само протоколитѣ по изслушването на свидѣтелитѣ и вѣщи лица въ първата инстанция.

Чл. 456. Ако сѣдилището не се произнасе, че въззивътъ въобще не може да бѣде приетъ, и ако не ся обяви за некомпетентно да разгѣжда дѣлото, то тогава пристѣпва да издаде своето рѣшение, съгласно съ прѣдписанията, които сѣ прѣдписани отъ настоящий законъ въобще за издаване на рѣшения по въззивъ.

Чл. 457. Ако въззивътъ е билъ направенъ само въ полза на набѣдений, то въззивното сѣдилище не може да му наложи по-строга наказание отъ онова, което му е било наложено отъ първостѣпенното сѣдилище.

Чл. 458. Противъ рѣшенията на окръжнитѣ сѣдилища, като въззивни, нѣма вече по-нататѣшни правни срѣдства, освѣтъ отзивъ, въ случай на задочно рѣшение, и възобновление на наказателното сѣдопроизводство, спорѣдъ правилата изложени въ настоящий правилникъ. Ако околийскиятъ съдникъ не приеме прошенieto за възобновление, тогава може да се даде потѣжвание на окръжното сѣдилище, което окончателно рѣшава искания, относително до възобновление на наказателното сѣдопроизводство.

Чл. 459. Противъ постановленията на околийски сѣдници, които не подлѣжатъ на въззивъ, незадоволнитѣ отъ тѣхъ иматъ право на потѣжвание прѣдъ окръжнитѣ сѣдилища, на които въ окръгътъ ся намира околийското сѣдилище.

Чл. 460. Исполнението на наказанието противъ нѣкого, който е билъ осъденъ на затворъ за прѣстѣпка обикновенно трѣбува да се извършва при онова околийско сѣдилище, което е издало рѣшението отъ първа инстанция; но когато това не би било възможно, тогава наказанието трѣбува да се изпълни при окръжното сѣдилище, въ окръгътъ на което се намира околийското сѣдилище.

ГЛАВА II.

Съдопроизводство прѣдъ кметоветѣ.

Чл. 461. Общинскитѣ кметове, освѣнъ кметоветѣ на ония общини, които сѣ сѣдалища на околийскитѣ сѣдии, прѣсѣждатъ полицейски простѣпки, извършени въ границитѣ на административната имъ окръжностъ, и които спорѣдъ закона се наказватъ съ затворъ до 24 часа или съ глоба до 50 гр. златни.

Чл. 462. Длъжноститѣ на писаръ при кметоветѣ, въ качеството имъ на полицейски сѣдници, ще се упражняватъ отъ общинскитѣ писарѣ, който ще положи кѣтва въ това си качество.

Чл. 463. Когато кметътъ се извѣсти за нѣкоя простѣпка извършена въ общината, той ще прѣстѣпи незабавно до разглѣжданието и ще повика прѣдъ сѣдилището си обвинений и тѣжителятъ, ако има такъвъ, сѣщо и свидѣлитѣ ако има.

Чл. 464. Странитѣ ще могатъ да се явятъ своеволно безъ да има нужда отъ повикване.

Чл. 465. Разглѣжданието на всѣко дѣло ще бѣде публично. То ще става по слѣдующий рѣдъ: протоколитѣ ако има такива, ще се прочитатъ отъ писарѣтъ; свидѣлитѣ, ако има такива повикани отъ тѣжителятъ, ще се изслушатъ; гражданската страна ще даде заключенията си, набѣдений ще прѣдстави защитата си и ще поиска да се изслушатъ свидѣлитѣ му, ако има такива доведени или повикани; тѣжителятъ ще изложи на кратко работата и ще даде заключенията си; най-послѣ, набѣдений ще може да прѣдложи заблѣжванията си. Като се изслѣдва работата, кметътъ ще произнесе рѣшението си въ сѣщето засѣдание, или най-късно въ послѣдующето засѣдание.

Чл. 466. За всѣко публично засѣдание се държи отъ писаря протоколъ, който ще съдържава деня на публичното засѣдание, имената на лицата, които сѣ прѣдставили прѣдъ кмета, естеството на дѣлото и врѣмето и мѣстото, гдѣто е извършена простѣпката, извършеното въ публичното засѣдание и произнесеното рѣшение.

Чл. 467. Рѣшенията на кметътъ не подлѣжатъ на въззивъ.

Чл. 468. Кметътъ не бива да отлага засѣданието по едно и сѣщо дѣло повече отъ два пѣти.

Чл. 469. Ако въ тридесетъ деня, отъ какъ е почнало разглѣжданието на работата отъ кметътъ, извършеното наказателно дѣяние не се докаже както трѣбува и не се произнесе рѣшение върху него, набѣдений не ще може вече да се прѣслѣдва за сѣщото дѣяние. Но това просрочване не ще нанася поврѣда на правата на гражданската страна, ако има такава, да трѣси обезщетение чрѣзъ гражданскитѣ пѣти и прѣдъ компетентното сѣдилище.

Чл. 470. Кметътъ трѣбува да държи единъ регистръ, въ който да ся записватъ по рѣдъ всички простѣпки, съ прѣслѣдванieto и разглѣдванieto на които е билъ схванатъ, и относящитѣ ся до тѣхъ рѣшения.

Чл. 471. Всѣкой кметъ, който произнесе и изпълни, противъ когото и да било, едно наказание по-високо отъ максимумътъ, опрѣдѣленъ отъ чл. 460 на настоящий правилникъ, или накаже нѣкого за едно просрочно, спорѣдъ 470 членъ, дѣяние, ще подлѣжи на глоба отъ 500, до 1,000 гр. златни, безъ поврѣда на другитѣ наказания, на които може да подлѣжи, спорѣдъ наказателний законъ. Освѣнъ това, той ще ся прогласи сваленъ отъ службата си, ако повторно падне въ схщето прѣстѣпление.

Чл. 472. Окрѣжний прокуроръ, който специално е натоваренъ съ надзорѣтъ на кметовѣтъ въ качеството имъ на сѣдници, налага имъ дисциплинарно спомѣжитѣ въ прѣдидущий членъ наказания.

ПРИТУРКА

Просрочване.

Чл. 473. Публичното дѣйствување, както и гражданското дѣйствување съ вѣкупно съ първото, противъ едно наказателно дѣяние, за което не е било почнато издирване или изслѣдване, ся просрочва:

- а) За злодѣяние, слѣдъ истичанието на десетъ години, отъ деньтъ въ който то е било извършено;
- б) За прѣстѣпление, слѣдъ истичанието на петъ години, отъ деньтъ въ който то е било извършено;
- в) За простѣпки подсѣдни на околийскитѣ сѣдници, слѣдъ истичанието на една година, отъ деньтъ въ който тѣ сѣ били извършени;
- г) За простѣпки подсѣдни на кметовѣтъ, слѣдъ истичанието на единъ мѣсець отъ деня, въ който сѣ били извършени.

Чл. 474. Ако помѣжду срокътъ на просрочванието е направено прѣслѣдване или изслѣдване за злодѣяние или прѣстѣпление, безъ да е послѣдвало рѣшение, то срокътъ на просрочванието на злодѣянието или прѣстѣплението, тече отъ деньтъ, въ който е било направено послѣдното дѣйствие на изслѣдване, даже и за лицата, които не сѣ ся разбирали въ това издирване или изслѣдване:

Чл. 475. Наказанията произнесени съ рѣшения ся просрочватъ:

- а) За злодѣяние, слѣдъ истичанието на двадѣсетъ години отъ като е влѣзло въ законна сила рѣшението;
- б) За прѣстѣпления, слѣдъ истичанието на десетъ години, отъ като е влѣзло рѣшението въ законна сила;
- в) За простѣпки, слѣдъ истичанието на двѣ години, отъ като е влѣзло рѣшението въ законна сила.

Чл. 476. Гражданскитѣ осѣждания произнесени въ наказателни рѣшения, влѣзли въ законна сила, ся просрочватъ съгласно съ прѣдписанията на гражданскый законъ.

Чл. 477. Распорѣжданията на настоящага притурка никакъ не нарушаватъ прѣдписанията на специалнитѣ закони, които би прѣдвиждали други срокове за просрочване.

К. Калчевъ: Спорѣдъ изхвърлянето на тоя членъ всички ще трѣбва да се измѣнятъ въ броя.

Прѣдсѣд.: Сега ли да свършимъ и третото му гласуване? (Сега).

К. Калчевъ: Въ 55 чл. прѣдлагамъ да стане измѣнение, щото да не се позволява на адвокатъ да прави съвѣщение съ набѣдения до гдѣто не бѣде съобщенъ обвинит. актъ. Главната причина за това е че може да потрѣба пакъ да се пита нѣщо, за допълнително изслѣдване на първото и ако по мѣжду изслѣдването ся допустне съвѣтъ мѣжду адвокатътъ и набѣдения може да откаже първитѣ показания. До дѣто не се прѣкрати изслѣдване и въобще до дѣто не се съобщи обвин. актъ да не се допуска такъво съвѣщение.

Т. Кесяковъ: Това бѣше мое прѣдложение, което биде отхвърлено при гласуването на члена. Сега съмъ доволенъ, че г-нъ Калчевъ го повдига изново. Да се позволява съвѣщение само когато се съгласи съд. изслѣдователъ.

К. Калчевъ: Ако туй прѣдложение което направихъ е на г-нъ Кесякова, азъ му го отстъпвамъ стига то да се приеме. Четението на книгата трѣбува да ся позволява защото е необходимо това, което може да се издири случай за домогване до нѣкое правно срѣдство. Колкото за съвѣта трѣбва да ся запрѣти, за това нѣма нужда и отъ позволение да дава за съвѣтъ съд. изслѣдователъ.

Т. Кесяковъ: Както прѣплагахъ и напредъ отъ началото на второто прѣдложение на члена да се заличи „обаче“ и се каже . . . тогава остава на изслѣдователя да си дава мнѣнието да ли да допустне защитникътъ да ся съвѣтва въ прѣдварителния затворъ съ обвиняемия.

К. Калчевъ: Въпросътъ е разясненъ, да се гласува. Азъ прѣдлагамъ да стане измѣнение първата часть на члена въ тая смисълъ, че до гдѣто не се подаде обвинителний актъ не може да се позволи на защитника да ся съвѣтва съ набѣдения. (Приема се).

Д. Стамбуловъ: Спорѣдъ това прѣдложение ние впадами въ друга крайность.

Прѣдсѣд.: Членътъ е вече приетъ.

Т. Кесяковъ: Не трѣбва да се счита приетъ защото 4-ма гласуваха за прѣдложението, а всички само 8. Азъ прѣдлагамъ да се гласува моето прѣдложение, „обаче“ да ся замѣни съ „както“. Да зависи отъ съгласието на изслѣдователя той е въ сѣстояние да оцѣни обстоятелствата и ако вижда за възможно да позволи съвѣтване.

К. Калчевъ: И тукъ въ члена асли тѣй ся разумѣва, че всѣкога адвокатътъ нѣма право да ся съвѣтва. Така щото нѣма нужда отъ това прѣдложение.

Т. Кесяковъ: Членътъ е тъменъ и ще бѣде по ясенъ като се приеме прѣдложението ми.

Прѣдсѣд.: Турямъ на гласуване прѣдложението на г. Кесякова. (Пада)

Д-ръ Странски: Азъ прѣдлагамъ слѣдующата поправка въ члена. Въ начало на втората му часть „обаче“ да се заличи и се каже: „Въ врѣме на изслѣдването и *прѣди съобщението на обвинителний актъ* може“ и пр. (Приема се).

К. Калчевъ: Въ 58 чл. вмѣсто „може“ на крайния рѣдъ бѣхми приели да стане „трѣба“. Сега пакъ да остане „може“. (Приема се).

Д-ръ Странски: Въ чл. 148 (чете) „коя е била най главната причина смъртѣта“ Причина на смъртъ бива една, за туй да се заличи „най главната“. (Приема се).

Чл. 151 съвсемъ да се заличи. (Приема се).

Д-ръ Странски: Въ чл. 158. „когато има опасност“ и пр. да се каже: „когато има *голяма* опасност“. (Приема се).

Д. Стамбуловъ: Въ чл. 194 прибавката която бѣхми приели именно: въ всеки случай отлаганието за представление не може да се повтори — прѣдлагамъ да се заличи.

К. Калчевъ: Завчера думата за тоя членъ бѣше какъ да се тълкува. Спорѣдъ мене по злодѣяние да не може да е пуца никога обвиняемий. Може човѣкъ да убие нѣкого чрѣзъ гаранция да се отърве. Намъ трѣбва по драконски законъ. Прѣдлагамъ прибавката да се заличи, а подиръ първата частъ на члена да се каже: „освентъ въ случай на умишлено убийство“. (Приема се).

Д. Юруковъ: Имаше на едно мѣсто да се казва, че на адвоката не се позволява да присѣдствува на засѣдание, когато то по причина на правственостъ со поиска да стане тайно.

Д-ръ Странски: Има случаи, въ които се позволява присѣдствието и на адвоката. Прокурорътъ може да присѣдствува.

К. Калчевъ: Ще говоря за чл. 212, който, спорѣдъ измѣнението на членовѣтъ, стана 210. Спорѣдъ тоя членъ една страна може да води дѣлото а *son subsidiaire* но ще има малко страхъ ако допустнемъ туй. Друго, сама страна не може да води процесъ, и най послѣ, съ това може да се нарушаватъ правата на гражданитѣ. Ние трѣбва да имаме довѣрие въ прокуроритѣ: щомъ каже единъ прокуроръ, че за едикое дѣло нѣма мѣсто за изслѣдване, свършено, лицето се опевинява и сѣдилището нѣма що повече да гони. Инакъ не зная прокурорътъ каже не трѣбва да се изслѣдва, а ти влечешъ лицето въ сѣда. И въ Австрийската процедура не допуца подобно нѣщо.

Т. Кесяковъ: Прокурорътъ може би по своитѣ възглѣдове за дѣлото да го прѣкрати, но да видимъ да ли страната ще остане доволна. Ако тя не се задовлява, сѣдилището трѣбва да глѣда дѣлото и види има ли право обвинителътъ или не. За това трѣбва тоя членъ да си остане.

Д. Стамбуловъ: Трѣбва да имаме по-вече довѣрие и по-вече гаранция ни представлява сѣдилището отъ колкото единъ прокуроръ. Прокурорътъ може би по каприция да каже, че това дѣло нѣма мѣсто да изслѣдва. Въ такъвъ случай сѣдилището ще свърши процеса, и то не може да работи по каприци. Г-нъ Калчевъ каза, че ако приемемъ прѣдложението му ще разширимъ правата на гражданитѣ. Напротивъ съ туй ще ги ограничимъ. Съ тоя начинъ може би ще дѣбие свобода единъ обвиняемъ, когато трѣбва уврѣденото лице да се гарантира.

Д-ръ Странски: Тукъ въ тоя членъ се разбиратъ маловажни случаи, по които прокурорътъ може да откаже прѣслѣдванието. За сериозенъ случай той не може да откаже и не остава въ прошка набѣдений. Маловажни случаи сѣ когато се докаже или види прокурорътъ, че отъ лична омраза или каприция е дѣлото — въ такъвъ случай и др. подобни може да се прекрати прѣслѣдванието, а не и въ по сериозни. Освѣнъ това ще е затруднение на сѣдилищата като ще сѣ принудени да завеждатъ нови дѣла. Отъ друга страна, като мисля, че каприциозни лица можатъ да мислятъ, че пристрастие владѣе — за това по добръ да не се приеме прѣдложението на г-на Калчева, безъ да говоря въ кой случай печелимъ повече гаранция за гражданитѣ.

К. Калчевъ: Прокурорътъ и изслѣдователътъ, като сж солидарни и кажатъ не е нужно изслѣдванieto, сждилището какъ ще глѣда дѣлото когато изслѣдванieto знаятъ само първитѣ? Не е наистина лошо да оставимъ въ такива случаи свободни. Сждилищата да рѣшаватъ, но трѣбва да се признаемъ, че не сме въ такъво положение. Въ гражданско дѣло като се отхвърли искътъ не значи, че е доказано. Въ криминално дѣло не е обаче тъй. Единъ човѣкъ минава край моята къща. Ако съмъ му душманинъ мога да свикамъ че ма нападна. Искарвамъ нѣколко свидѣтели, които казватъ, че видѣхми да нападне понеже видѣхми прѣстѣпление. Сега лицето се оневинява, като нѣма истински доказателства, обаче не му ли се докача честта? Ето по кой начинъ гражданитѣ можатъ да пострадатъ морално.

Д. Юруковъ: Отъ каприсъ и други причини нѣма кой да не иска правото си, защото тогава трѣбва да има *dommage intérêt* и може да се тѣгли на сждѣ. Ние знаемъ нашитѣ прокурори какви сж — тѣ сж деребежвци. Тѣ иматъ често спречкване съ адвокатитѣ както и съ сждницитѣ, съ които иматъ съприкосновение. Не е възможно на адвокатъ да се даде воля на думата, че да може да се контролиратъ дѣлата на прокурора. Именно за това нужно е да туримъ ограничение въ произволитѣ на прокуроритѣ. Може и по заповѣдъ на Директора на Правосждието той да не дава обвинителенъ актъ.

Т. Кесяковъ: Освѣнъ мотивитѣ, които искаа г-нъ Юруковъ, ще кажа и единъ примѣръ. Оня който дошълъ въ къщата ми съ лошо намѣрение и азъ го прѣдварж. Като нѣма доказателства, той ще се оневини, но туй гаранция ли е за мене?

Прѣдсѣд.: Турямъ на гласуване тоя членъ. (Приема се). Турямъ на гласуване правилникътъ изцѣло. (Приема се)

Има нѣколко книжа да ги рѣшимъ на скоро.

Прошение отъ Гана, проведено съ отношение № 2942 отъ Дир. на Вжтрѣшнитѣ дѣла относително. Спорѣдъ писмото Дир. прѣпорѣчва да се проводи прошения на Дир. на Фин. понеже (Приема се).

№ 1727 съ (Приема се)

Писмо отъ Дир. на Обл. тукъ Гимназия (За свѣденie)

2271

Г-нъ Дир. склонява да му се даде единъ мѣсець отпускъ. (Приема се).

1441 (На надлѣжната коммисия)

Телеграмма

Съобщение относително синдикатитѣ. Тоя въпросъ да оставимъ за идущето засѣдание да имаме още едно засѣдание въ понедѣльникъ въ 9 1/2 ч., за да свършимъ и туй. (Приема се)

Засѣданието се закрива въ 1 1/2 часа слѣдъ пладнѣ.

Прѣдсѣдатель: Д-ръ Яннуловъ

Подпрѣдсѣдатель: Д. Юруковъ

Секретаръ: Д. Стамбуловъ

Стенографъ: Ив. А. Шандаровъ